KELLY DIAMOND

Vis de adolescentă

ALCRIS

Traducerea si adaptarea în limba
română de CORNELIA ALEXOI-SHILI

Capitolul 1

Târâitul metalic al maşinilor de scris o însoţi pe Sally Brown de la ieşirea din cămăruţa în care dormise până la intrarea în redacţia ziarului “Northwest Then and Now”.

Publicaţia avea doar doi ani de existenţă şi suferea de toate nejunsurile inerente unei noi apariţii, punându-i deseori în încurcătură pe jurnaliştii angajaţi aici.

Propunerea lui Jerry Pelham, directorul general al revistei, de a face parte din echipa sa după terminarea universităţii, o bucură totuşi pe Sally, pentru că putea fi un pas foarte important pentru cariera ei. Deşi nu se pricepea la afaceri, era extrem de motivată în tot ce făcea, astfel încât credea foarte mult în viitorul acestei noi publicaţii.

Sally trecu zâmbind pe lângă secretară si deschise, încet, uşa biroului şefului ei.

Slab, cu părul grizonant, Jerry Pelham avea toate atributele unui director extrem de influent. Era îmbrăcat impecabil, cu cravata aşezată perfect, iar faţa lui exprima ca-ntotdeauna optimism şi prospeţime.

Un bărbat atrăgător, pentru care multe femei ar fi fost în stare să renunţe la virtute, se gândi Sally.

- Ai vrut să mă vezi? întrebă Sally zâmbind poznaş, în virtutea prieteniei care-i lega.
Â

- întotdeauna vreau să te văd, răspunse el. Ştii, doar, asta nu mai e de mult o noutate pentru tine.

- Şi eu sunt întotdeauna liberă pentru tine... când e vorba de probleme de serviciu.

- Da. pentru probleme de serviciu, răspunse el resemnat. Ce zici, atunci, vrei să faci un interviu cu guvernatorul statului? A fost de acord cu un interviu în exclusivitate despre istoria familiei lui, care ştii că a jucat un rol important în politica americană.

- Dar nu pot să accept, răspunse Sally cu hotărâre. Sunt implicată deja într-un proiect la care nu vreau să renunţ.

- Cel cu farurile? Dumnezeule, Sally, dar un interviu cu guvernatorul e mult mai important pentru toată lumea.

- Pentru mine, e important ceea ce am început. Am petrecut două luni stând de vorbă cu câţiva paznici de acest gen şi cu familiile lor. M-am întreţinut cu toate persoanele implicate în viaţa de acolo, pentru a le cunoaşte cât mai bine problemele, nu pot să renunţ, Jerry.

- De ce nu?

- Jerry dar e o problemă serioasă. Cel pe care urmează să-l văd e unul dintre cele mai importante faruri rămase pe coastă. Pur şi simplu, cred că e important să scriu despre toate acestea. E o meserie care a fost transmisă din tată-n fiu, doar aşa a rezistat, până astăzi.

- Da, e un subiect interesant, dar celălalt e mult mai bun, rămase ferm pe poziţie directorul. Când ai plănuit să mergi acolo?

- La Rock Island? Pe cincisprezece

decembrie. Si sper că nu va interveni nimic care să-mi zădărnicească planurile.

- Poţi face interviul cu guvernatorul înainte, spuse Jerry şi ieşi vijelios din birou, cu câteva documente în mână.

Articolul despre paznicii de far era o idee pe care

A w A 1» A. w w A * A w

începuse s-o puna in aplicare cu câteva săptămâni in urma. O impresionase faptul că, în timp ce toată lumea căuta să aibă o viaţă cât mai confortabilă, câţiva oameni, foarte speciali, trebuia să adauge, trăiau într-o izolare totală, în

condiţii foarte precare, doar pentru a continua să menţină semnalul luminos pentru vasele care treceau pe acolo.

- E totul aranjat, spuse Jerry triumfător, revenind în încăpere. Săptămâna viitoare va avea loc o reuniune de familie şi tu eşti invitată pentru un interviu în exclusivitate.

- Ah, vorbeşti de interviul cu guvernatorul, răspunse Sally pe un ton extrem de plictisit.

- Bineînţeles, Sally, ce altceva poate fi acum mai important? Pentru articolul cu paznicii de faruri pot trimite pe alcineva în locul tău. Dar pentru întâlnirea cu guvernatorul ar fi foarte greu să găsesc pe cineva mai nimerit.

- Nu, le voi face eu pe amândouă, replică resemnată Sally, deşi n-avea niciun chef să-şi piardă timpul cu un subiect atât de anost cum era, în viziunea ei, cel cu istoria familiei guvernatorului.

- Ai nevoie de un fotograf? răspunse, entuziasmat de victorie, Jerry, care, în mod evident, era mult mai preocupat de a avea în paginile ziarului său personalităţi de marcă.

- Cum? întrebă indignată Sally. Doar ştii că fac întotdeauna singură toate fotografiile pentru articolele şi interviurile mele.

- Da, dar de data asta e ceva foarte important. Voi vorbi cu Dave să te însoţească. Ştie întotdeauna ce trebuie să facă,

la cel mai înalt nivel, aşa încât insist să te însoţească şi sunt sigur că rezultatele vor dovedi că am avut dreptate.

- Si eu nu ştiu ce am de făcut? Asta vrei să insinuezi? întrebă Sally cu un zâmbet nemulţumit în colţul gurii.

- N-am spus asta, dar vreau ca Dave să facă fotografiile de data asta, accentuă el cu hotărâre fiecare cuvânt.

Când îi vorbea pe tonul categoric pe care-l folosise în acele momente, era mai bine să nu-l contrazică. Sally ştia deja toate acestea, aşa încât ridică resemnată din umeri în clipa în care Jerry ieşi din nou din birou.

In fond, Dave Fisher era un tânăr foarte talentat şi plin de viaţă, cu care se va putea distra de minune în timpul realizării proiectului cu guvernatorul, se gândi Sally, dându-şi seama că, oricum, n-avea nicio şansă să-l contrazică pe şeful său.

- Aceasta este Emily, soţia lui Nathaniel, spuse entuziasmată soţia guvernatorului. In timp ce el

era plecat cu diverse interese legate de munca lui, ea ţinea toate frâiele districtului. Standardele la care trăim astăzi n-ar fi fost posibile fără aportul ei special. A avut o viaţă exemplară şi le-a cerut tuturor din jur să fie la fel, comentă ea privind cu admiraţie portretul din faţa ei.

- Da, cred că lucrurile au stat astfel, răspunse Sally încet, privind portretul femeii descrise.

O expresie atât de dură nu putea avea decât o persoană cu un caracter de fier, se gândi Sally, mutându-şi privirea spre portretul lui Nathaniel Trent, a cărui faţă blajină se afla în puternic contrast cu cel al soţiei sale.

Subiectul o plictisea de moarte şi Sally îşi spuse încă o dată că articolul ei despre viaţa familiilor paznicilor de far va interesa cu siguranţă mult mai multă lume, decât acest subiect despre persoane a căror amintire s-a pierdut demult în negura timpului.

Numele familiei Trent supravieţuise peste timp, era adevărat, se corectă în gând tânăra

jurnalistă, dar oare, fuseseră fericiţi? Ce se ascundea sub figura atât de dură a
Â
vestitei Emily? în timp ce Dave făcu câteva fotografii cu familia actualului guvernator şi alte câteva cu tablourile înaintaşilor lor, Sally se îndepărtă, gânditoare.
Â
în mod cert, nu trebuia să abandoneze interviul cu familia pazniculuí, plănuit pentru cincisprezece decembrie.

Ce o putea determina pe o femeie, continuă să-şi spună Sally în gând, să aleagă o viaţă în pustietate, unde singura companie pe care o putea avea, era doar soţul ei?...

O femeie cu adevărat specială, medită Sally, în timp ce o urmă pe gazda sa în grădină, ascultând distrată alte istorisiri.
Â
întoarsă în apartamentul său, seara târziu, Sally îşi puse puţin vin într-un pahar şi ieşi pe balcon, de unde putea contempla în linişte oceanul.

Rock Island. Numele locului unde se afla ultimul far al preliplului ei, devenise deja o

adevărată obsesie. Nu putea să renunţe. Se ataşase deja prea mult de această idee şi o impresionase mult prea mult viaţa celor care îşi dedicaseră viaţa acestei profesii ingrate, pentru a abandona totul acum.

Gândurile o purtară cu mulţi ani în urmă, la tatăl său, un om aprig şi voinic, dar care asculta întotdeauna de dorinţele ei. Nimeni altcineva nu putea avea vreo influenţă asupra hotărârilor sale.

El fusese cel care constatase primul tendinţa spre independenţă a fiicei lui.

Sally se întrebă acum cine va fi omul care o va putea influenţa pe ea însăşi, dar care va şti să-i respecte, totuşi, dorinţa de libertate în ceea ce privea deciziile pe care le lua în legătură cu cariera ei şi, trebuia să recunoască, chiar în ceea ce privea viaţa ei intimă.

Refectând la toate acestea, cu inima plină de tristeţea

A i1 A. I A1 w iw• Aw

care o încerca ori de câte ori se gândea ca nu-şi găsise inca partenerul de viaţă ideal, Sally se întoarse în bucătărie, pentru a-şi prepara cina în

stil italian, regretând, pentru a mia oară că n-are pe nimeni care să-i ţină companie. Un bărbat, care să aprecieze ca şi ea specialităţile specifice Italiei de sud, care îi încântă serile şi o fac să viseze.

Un bărbat care s-o întâmpine după o zi complicată de munca, s-o mângâie şi sa o încurajeze, atunci când îşi pierdea optimismul.

Se simţea singură şi dezolată, mâncând fără chef cina făcută pentru două persoane.

- întotdeauna e atât de dificil de navigat până acolo? îl întrebă ea, câteva zile mai târziu, pe barcagiul care o purta spre farul de pe coastă, aşa cum plănuise înainte, bucuroasă că Jerry acceptase şi acest proiect.

- Dumnezeule, asta-i nimic, răspunse el. Am văzut condiţii şi mai vitrege la Rock Island, continuă el, cu ochii spre norii care se aglomerau pe cer, ameninţător.

Stie cineva de acolo că veniţi? întrebă bărbatul vânjos, cu atenţia mărită la valurile

care se ridicau deja destul de periculos.

- Da, da, e totul stabilit, spuse Sally, încercând să acopere mai bine aparatul de fotografiat şi sperând, din toată inima, că Jerry va aprecia efortul ei de a face cunoscute condiţiile vitrege în care trăiau slujitorii farurilor de pe coastă, pentru a ţine încă în viaţă această meserie, de a cărei utilitate Sally nu se îndoise niciodată, dar care îşi trăia ultimele suflări, în faţa navigaţiei moderne.

La un moment dat, speriată de vântul care bătea cu furie din ce în ce mai mare, tânăra jurnalistă se întrebă, îngrijorată, dacă vor reuşi să ajungă pe insulă, printre stâncile abrupte şi dese care înconjurau farul ca pe o fortăreaţă. Abilitatea experimentatului barcagiu, însă, făcu astfel încât totul se sfârşi cu bine şi Sally respiră uşurată când se află, în sfârşit, în faţa scărilor roşii, în spirală, care înconjurau izolatul edificiu pe toată înălţimea sa.

- Să nu uiţi, te rog, că trebuie să vii după mine joi, îi aminti ea bărbatului care se pregătea să pună din nou în mişcare barca sa cu

motor, deşi nu fu deloc sigură că o putuse auzi pe un asemenea vânt.

După plecarea lui, Sally privi stâncile înalte care o înconjurau şi o cuprinse panica la gândul că nimeni nu venise încă să-i iasă în întâmpinare. Privi cu atenţie în jur peisajul cu totul nou pentru ea şi cerul neprietenos de deasupra, şi un sentiment de îndoială puse încet stăpânire pe inima ei. Va reuşi să-şi ducă la îndeplinire planul la care ţinuse atât de mult? Cum se făcea că nu se observa nicio mişcare în tot acel loc, la acea oră?

Ştiau că urma să vină astăzi şi văzuseră, desigur, barca îndreptându-se spre ei. De ce au ţinut să-i distrugă aşa impresia atât de bună pe care şi-o făcuse despre conducătorul acestui ultim bastion de acest tip din America? Totul păruse perfect până atunci, pentru a avea un articol nu numai bun, dar şi foarte special, datorită subiectului cu totul şi cu totul inedit.
Â

îşi amintea acum bucuria care o cuprinsese când îi venise ideea de a ataca o astfel de problemă şi, plină de entuziasm, ca orice

jurnalist la început de drum, se şi vedea felicitată de colegi şi de prieteni, dar mai ales se bucurase cu anicipaţie de interesul cu care acest articol va fi primit de public.

Interesul pentru revista lor era deja crescut şi Sally se simţise mulţumită că punea şi ea o piesă grea la baza acestui început de succes.

Â

îşi potrivi cu grijă mănuşile şi-şi aranjă mai bine pe umeri aparatul de fotografiat, gândindu-se din nou la dorinţa lui Jerry ca David s-o însoţească pretutindeni, pentru a executa el fotografiile. De data asta cel puţin, îşi spuse Sally, alarmată de situaţia care se înfăţişă înaintea ei, prezenţa tânărului fotograf i-ar fi fost, probabil, de mare ajutor.

A păstra un far în funcţiune reclamă vigilenţă, mai ales pe o astfel de vreme. Cum se făcea că nu o zăriseră? Fuseseră de acord cu venirea ei aici, mai mult, se dovediseră chiar bucuroşi de această iniţiativă şi Sally nu înţelegea ce anume determinase această schimbare radicală de atitudine din partea lor.

Nu era timpul, oricum, să analizeze în

momentul de faţă ce putea fi în mintea altora continuă ea în gând reflecţiile generate de teama ce o cuprinse văzându-se complet singură acolo, în timp ce valurile păreau că vor distruge din clipă în clipă aşezământul. începu să urce scările încet, înfrigurată, tristă şi deprimată din cauza gândului posibilei eşuări a planului pe care îl pusese cu atâta grijă la punct, săptămâni întregi.

Când ajunse în sfârşit la un refugiu în spirala scărilor, în culmea disperării şi a revoltei, o voce răguşită o întâmpină rece şi nervoasă, ca şi cum ar fi avut în faţă pe cineva căzut acolo de pe altă planetă:

- Cine dracu eşti şi ce cauţi aici?

Sally se uită uimită la bărbatul înalt, încălţat cu nişte cizme de pescar şi îmbrăcat cu o pelerină maro, cu glugă, închisă până la gât. Faţa lui însă îi era foarte cunoscută, cum ar fi putut mărturisi orice studentă care l-a avut măcar o dată înaintea ochilor.

Profesorul Hemming!

Lyle Hemming!...

Donjuanul de la catedra de limbă engleză de la universitatea lor, care făcuse atâtea fete să-şi piardă capul, visând cu ochii deschişi la bărbatul după care li se aprinseseră călcâiele.

Surpriza fu atât de mare, încât Sally înmărmuri o bună bucată de timp, uitându-se cu luare-aminte la apariţia atât de neaşteptată din faţa ei.

Câtă invidie ar fi stârnit în acel moment, dacă vreuna dintre colegele ei ar fi ştiut acest fapt.

Cu glasul tremurând de emoţie, şi ochii încă măriţi de uimire, curajoasa jurnalistă răspunse în sfârşit:

- Am venit să fac un interviu cu domnul John Hemming şi familia sa, pentru ... “Northwest Then and Now”, spuse ea cu respiraţia întretăiată. Mi-a spus că mă va aştepta negreşit astăzi.. .Aţi putea să mă conduceţi la el? E dificil să rezist aici, în bătaia acestui vânt care stă să măture totul în cale, comentă Sally, cu nervozitate crescândă.

- Vino cu mine, spuse profesorul şi Sally îl

urmă tăcută şi înfrigurată, neputând totuşi să nu se întrebe ce făcea el acolo în plin an universitar, când era atâta nevoie de serviciile lui la catedră.

Urcară încă vreo câteva scări şi ajunseră, în sfârşit, într-un hol şi, după aceea, într-o cameră mobilată simplu, în care flăcările unui foc bine întreţinut se înălţau cu forţă într-un cămin construit din roci, asemănătoare cu cele pe care le văzuse peste tot înainte de a intra aici.

- Fratele meu şi soţia sa au plecat acum câteva zile de aici, pentru că li s-a îmbolnăvit unul dintre fii. Stiau că vii, spui? întrebă profesorul, stând ca un inchizitor în faţa focului, scrutând-o minuţios cu ochii lui de culoarea

topazului si trecându-şi agitat mâinile prin părul negru si des.

- Da, da, ştiau. Sunt Sally Brown de la “Northwest Then and Now”. Am început să pregătesc nişte articole în serial, despre condiţia actuală a farurilor de pe coastă şi acesta e ultimul dintre toate cele pe care trebuia să le văd în vederea terminării studiului meu cu privire la această situaţie, răspunse ea, frecându-şi agitată mâinile îngheţate.

- Sally Brown? repetă el, cu uimire în glas, neluând în seamă informaţia pe care i-o dădu tânăra fată, după ce se prezentă. Părinţii dumneavoastră n au avut o imaginaţie prea bogată, dacă au ales să purtaţi un asemenea nume, zâmbi profesorul amuzat, în timp ce mai puse încă un lemn pe foc.

- Părinţii mei au fost persoanele cu cea mai bogată fantezie, din câte am cunoscut vreodată, răspunse ea rece. Totuşi, erau foarte bine ancoraţi în realitate şi nu m-au botezat nici Clarissa şi nici Rosamund. Mama mea se numea Stella şi a crezut întotdeauna în steaua ei,

replică Sally, schimbându-şi nemulţumită poziţia în fotoliul larg.

- Stella Brown? Pictoriţa? întrebă el, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă că odrasla unei asemenea personalităţi era în acel moment oaspetele lui.

- Da.

- Un mare talent, spuse profesorul. Cum s-a simţit tatăl dumitale trăind în umbra soţiei? comentă Lyle Hemming, ca un cunoscător, zâmbind, din nou din colţul gurii lui frumoase şi extrem de senzuale.

- Dar nu s-a gândit niciodată să vadă lucrurile în felul acesta. Era prea preocupat cu proiectele lui din Seattle, răspunse Sally, privindu-l cu reproş, ca şi cum ideea lui ar fi fost cel mai nepotrivit lucru din lume care s-ar fi putut spune despre părinţii ei, a căror relaţie plină de armonie putea fi un exemplu pentru mulţi.

-Jessie Brown? Arhitectul? întrebă cu şi mai mult interes faimosul profesor. Deci eşti produsul a două talente excepţionale, comentă el extrem de serios de astă dată.

- Eu aş vrea să ştiu mai mult cum se explică faptul că unul dintre cei mai străluciţi profesori de la catedra de engleză, de la facultatea la care am studiat, se află aici la această oră, pe o astfel de vreme, în plină activitate universitară,

schimbă Sally subiectul şi trecând subit la ceea ce o interesa cel mai mult în acea clipă.

- Iţi voi explica asta, după ce voi pregăti ceaiul. Asta dacă nu preferi o tărie. Fratele meu are un bar plin cu produse pentru toate gusturile, replică profesorul, trecând nepăsător peste complimentul pe care, desigur, îl observase.

In momentul imediat următor, profesorul se îndreptă spre locul în care Sally presupunea că trebuia să se afle bucătăria.

Trecându-si privirea peste camera simplă, dar caldă si primitoare, tânăra ziaristă îsi strânse mai bine puloverul pe trupul încă înfrigurat, regretând că nu acceptase si puţin alcool, care nu i-ar fi stricat, desigur, după frigul îndurat până aici si după surprizele uluitoare care o întâmpinaseră imediat ce ajunsese pe insulă.

Venise atâta drum, în condiţii atât de vitrege, pentru a realiza un interviu pentru care dusese o adevărată bătălie cu seful său, iar cel care ar

fi trebuit să fie eroul principal al acestei acţiuni era de negăsit. Nici în cele mai cumplite ipoteze ale sale, îsi spuse Sally cu disperare, nu s-ar fi putut întâmpla una ca asta.

Ar fi putut fi anunţată, să nu mai bată drumul degeaba până aici, de vreme ce se fixase o dată sigură pentru această întâlnire.

Profesorul se întoarse cu o tavă pe care tronau două cesti mari de ceai, pline ochi, plus o zaharniţă si două linguriţe minuscule.

Sally privi cu atenţie mâinile elegante şi fine, care aşeazară totul pe măsuţa joasă de lângă ea şi îl întrebă curioasă:

- Dar asistentul paznicului, cum se face că nu e aici? îmi închipui că trebuie să mai fie cineva care cunoaşte toate aceste lucruri pentru a nu se întrerupe activitatea farului în cazul în care domnul Hemming trebuie să lipsească, spuse ea, continuând să observe mişcările pline de graţie ale degetelor lui.

- Asistentul este o femeie, răspunse profesorul. Si e plecată cu soţul ei pentru a avea grijă de fiul lor bolnav.

- Vreţi să spuneţi că serviciile de asistenţă, aici, sunt îndeplinite de soţia fratelui dumneavoastră? întrebă Sally, ca şi cum ar fi auzit cel mai curios lucru din lume. Speram să-mi poată da cineva informaţiile de care am nevoie pentru realizarea articolului, dar aşa.

- Da. Lorna a fost instruită să preia conducerea farului în cazul în care fratele meu e plecat sau, dintr-un motiv sau altul, nu se poate ocupa el însuşi de problemele de aici, răspunse calm profesorul.

- Dar ce se întâmplă într-un caz ca acesta, când trebuie să plece amândoi? Cine preia răspunderea aici? întrebă din nou pe un ton destul de alarmat tânăra jurnalistă, pentru care un asemenea aranjament nu părea a fi tocmai cel mai potrivit dintre toate.

- Cineva capabil de asta se află chiar acum în faţa dumitale şi a fost chemat special, replică Lyle Hemming, evident ofuscat de acuzarea ei implicită. Ce este, domnişoară Brown? Trebuie să renunţi la articolul dumitale, nu-i aşa? La asta te gândeşti acum, că eşti atât de

nemulţumită de situaţia de faţă, de aici? replică el, pe un ton de adevărat dascăl.

- Nu, nu voi renunţa.

Mă voi întoarce la redacţie mâine dimineaţă şi voi face acest articol altă dată, răspunse Sally cu hotărâre, pentru că ideea unei astfel de renunţări nu intra în niciunul dintre planurile ei.

- Nu vei putea pleca de aici mai devreme de o săptămână, asta-i sigur, răspunse cu o certitudine la fel de mare Lyle Hemming, bându-şi tacticos ceaiul şi îndemnând-o din priviri şi pe ea să-i urmeze exemplul.

- O săptămână? întrebă îngrozită Sally, neluând în seamă gestul lui. Trebuie să mă întorc, pentru că trebuie să termin un interviu cu guvernatorul, pe care l-am început înainte de a veni aici, aproape că strigă tânăra jurnalistă, într-un atac brusc de panică.

- Nu poţi pleca, spuse liniştit profesorul şi continuă să soarbă din licoarea fierbinte şi aromată, uitându-se lung pe fereastră, la norii care se strângeau pe cer, negri şi ameninţători.

Nu, nu putea să rămână aici o săptămână,

închisă în aceeaşi încăpere cu profesorul Lyle Hemming, se gândi Sally. Ce subiect de senzaţie pentru oricine cunoaşte faima sa de cuceritor, îşi spuse ea, alarmată.

Interviul cu guvernatorul putea fi continuat de Jerry sau de Dave, dar cum va rezista ea să stea închisă aici o săptămână, cu acest arogant nesuferit care îi dădea toate aceste veşti atât de rele pentru ea, pe cel mai liniştit ton cu putinţă.

Nu, era imposibil să poată îndura una ca asta, îşi continuă Sally reflecţiile, bând nervoasă din ceaşca de ceai.

- Va fi greu, nu-i aşa? spuse profesorul, ca şi cum i-ar fi citit gândurile. O săptămână închisă în aceeaşi cameră cu Donjuanul de la Facultatea de Limbă Engleză. Grea misiune, e-adevărat? La asta te gândeşti, în primul rând, după expresia alarmată din ochii tăi.

- Nu, nici nu mă gândeam la asta, minţi Sally înroşindu-se. Am auzit foarte multe despre dumneavoastră în timpul studenţiei, e adevărat, dar eu personal v-am văzut o singură dată, când am venit să asist la unul dintre faimoasele

dumneavoastră cursuri. Nu cred că m-aţi remarcat, spuse Sally, destul de plictisită de subiectele de genul acesta.

- Te-am remarcat, cum să nu te remarc? replică, imediat, vestitul profesor. Erai singura dintre toate gâştele cărora am avut nenorocul să le fiu profesor, care nu mă privea cu ochii strălucind de alte interese decât cele legate strict de problemele de limbă. Am fost convins că vei fi singura dintre toate care va folosi engleza învăţată la curs într-un mod creativ, comentă el, surprinzând-o de-a binelea cu cele spuse şi cu amărăciunea care se putu citi pentru o clipă, în ochii lui. Dacă ţi-ai terminat ceaiul, te voi conduce să îţi arăt camera în care vei dormi, se ridică el brusc şi Sally remarcă încă o dată mişcarea agilă a picioarelor lui lungi şi puternice.

La uşă, profesorul se opri însă, şi o întrebă pe un ton mult prea serios faţă de adevărata importanţă a faptului de care se interesa.

Cel puţin, în viziunea ei.

- Ştii să găteşti?

- Da. De ce mă întrebaţi? surâse din ochi mai mult Sally, vârându-şi mâinile în buzunare, amuzată de această întrebare, care, în mod normal, nu intra cu atâta stricteţe în interesul persoanelor care îşi dedicau viaţa profesiei.

Nu de puţine ori, atât ea cât şi mama sau tatăl ei, uitau pur şi simplu că există altceva pe lume în afara cafelei.

- Pentru că gătitul nu e puncul meu forte, răspunse el, gândindu-se atunci că probabil ea era obişnuită cu un sistem clasic, în care mesele erau respectate, înainte de orice altceva. Ce fel de femei cunoscuse până atunci? se întrebă Sally, privindu-l cu atenţie din cap până-n picioare.

- Sper să nu vă dezamăgesc în această privinţă, răspunse totuşi, Sally, deşi era pe deplin conştientă că arta culinară nu era nici pe departe punctul ei forte. Putem să mergem? întrebă ea, simţind nevoia să vadă cât mai repede cu putinţă locul de odihnă şi de reflecţie care-i era hărăzit pentru perioada, spera cât mai scurtă, pe care avea s-o petrecă în

pustietatea aceea.

Camera în care fu invitată era foarte mică şi avea un singur pat, dar ceea ce o izbi cel mai tare fu aerul rece care o lovi în obraji, imediat ce profesorul deschise uşa.

- E foarte mică, spuse el, ca un ecou al propriilor ei gânduri. Eu am ales dormitorul fratelui meu şi al soţiei sale, pentru că un pat de o singură persoană nu e suficient pentru statura mea.

Sally îşi imagină imediat patul pe care, probabil, îl avea la el acasă. Larg, foarte confortabil şi înconjurat de oglinzi. Agentul 007.

Cum altfel? Un bărbat atât de afemeiat, avea desigur niscaiva imaginaţie în acest sens, presupuse, cu răutate conştientă, proaspăta ziaristă.

- Aparatul meu de fotografiat! exclamă brusc Sally, amintindu-şi că uitase complet de instrumentul său de lucru.

- L-am luat eu, răspunse profesorul.

- Vreţi să mi-l daţi? spuse Sally, surprinsă că observase abia atunci pe umărul lui aparatul de

fotografiat şi sacul în care îşi pusese la repezeală câteva lucruri în vederea acestei vizite.

- Nu mă privi cu ochii ăştia atât de temători, pentru Dumnezeu, replică el. Nu sunt genul care agresează o femeie fără apărare, indiferent ce impresie ţi-ai făcut despre mine, spuse el. întinzându-i bagajul, ca şi cum ar fi ghicit din nou la ce se gândise ea până atunci. Voi urca în turn pentru a rezolva nişte probleme, dar mă voi întoarce să gătesc nişte carne pentru cină. Poţi să-ţi iei gândul de la plecarea de mâine, adăugă el, pe un ton mai rece decât crivăţul.

După plecarea lui, Sally rămase multă vreme pe pat, gânditoare.

L-a rănit.

Nu.

L-a jignit.

Si Lyle Hemming nu era bărbatul care să uite sau să ierte faptul că cineva s-a îndoit de integritatea lui, reflectă Sally, încercând să se acomodeze în spaţiul străin şi atât de neprimitor, în care intrase.

Capitolul 2

Trecuse mai bine de o oră până când Sally ieşi din camera destinată ei pentru acele zile şi intră în bucătăria spaţioasă şi foarte ordonată, după cum constată ea chiar din primul moment, deşi utilată extrem de simplu.

Profesorul, într-o atitudine foarte domestică, aplecat asupra unui grătar rudimentar, dar care după toate aparenţele îşi făcea foarte bine treaba, îşi întoarse capul spre ea, cu o privire foarte nemulţumită, ca şi cum s-ar fi enervat că cineva îl observă îndeletnicindu-se cu astfel de lucruri, care în cele mai multe gospodării, intrau în atribuţiile rezervate în mod obişnuit sexului slab.

- Pot să vă ajut? întrebă Sally, privindu-l cu surprindere pe bărbatul pe care-l văzuse strălucind la catedră, aşa cum foarte puţini profesori de vârsta lui reuşeau.

- Nu, spuse el rece. E aproape gata totul. Dacă vei binevoi să te întorci în sufragerie, voi aduce cina în câteva minute. Vrei şi nişte vin?

întrebă el puţin încurcat, simţind probabil ochiul ei critic.

- Vin? întrebă Sally surprinsă, rotindu-şi privirile peste bucătăria în stil rustic, studiind cu atenţie frigiderul enorm şi farfuriile pictate de pe suporturile fixate în perete.

- De ce se crede, în general, că dacă cineva trăieşte izolat pierde toate atributele civilizaţiei?

- Am spus eu asta?

- Nu, n-ai spus, dar ai cea mai transparentă expresie pe care am văzut-o vreodată, răspunse el, foarte sigur pe sine.

Puse apoi farfuriile încărcate cu câte două hălci uriaşe de carne pe o tavă, luă vinul din frigider, paharele de pe o etajeră, aşeză fiecare lucru cu grijă, după care spuse prinzând vajnic mânerele tăvii:

- Putem să mergem? întrebă el brusc şi Sally se roti imediat pe călcâie, îndreptându-se spre sufragerie.

Cât de mult o enerva aroganţa lui! Faptul că se ştia admirat de cele mai multe dintre

studente îi dădea oare dreptul, să se comporte acum cu această autoritate nesuferită? îşi închipuia, oare, în orgoliul lui nemăsurat de mascul bine clădit că toate femeile din lume erau atrase de el ca de un magnet?

Sally luă paharul cu vin pe care i-l întinse profesorul, fără să mulţumească, convinsă fiind că cineva trebuia să-l mai aducă puţin cu picioarele pe pământ, apoi îşi întoarse privirile spre foc şi rămase aşa, aşteptând ca profesorul să spună ceva.

- De fapt, ţi-am făcut un compliment. Cele mai multe femei au o mască pe faţă, pe care au studiat-o îndelung în
Â
oglindă. îşi închipuie că asta le face mai misterioase şi, implicit, mai atractive.

Vocea lui sună foarte cald şi prietenos de astă dată, astfel încât Sally îşi plimbă privirea peste faţa lui, peste părul negru şi sprâncenele frumos arcuite, ca şi cum ar fi regăsit un prieten drag, cu care nu se mai întâlnise de foarte mult timp şi cu care avea destul de multe lucruri în

comun, pentru a se bucura din plin de norocul care i-a readus pe aceeaşi orbită.

- De ce vă aflaţi, de fapt, la Rock Island? reveni Sally cu o întrebare anterioară, ca o jurnalistă care se respecta. Doar problemele fratelui dumneavoastră, v-au determinat să vă închideţi aici? Suntem în plin an universitar, repetă ea o idee anterioară, la rezolvarea căreia ţinea morţiş. Cred că.

- Sunt aici din vară, o întrerupse el, după care sorbi uşor din paharul cu vin, pe care-l ţinea cu delicateţe în mâinile lui frumoase şi atât de expresive.

- Vreţi să spuneţi că aţi renunţat să mai predaţi la universitate? făcu ea ochii mari de uimire, înălţându-se în picioare, de surpriză.

Lyle Hemming tăcu câteva minute, aducându-şi un picior peste celălalt, apoi se întoarse spre ea şi-i vorbi foarte rar, privind-o direct în ochi.

- O renunţare temporară. Am un proiect foarte important şi am nevoie de izolarea de aici, vorbi el foarte apăsat, deşi mai mult ca

pentru sine.

O teză de doctorat? Dar el e deja doctor în probleme de limbă engleză, se gândi Sally, încercând să pătrundă misterul.

- Lucrez la un roman, un proiect pe care intenţionez să-l desăvârşesc în cel mai scurt timp posibil, spuse el, ca şi cum i-ar fi citit din nou gândurile.

- Dacă vă gândiţi că prezenţa mea v-ar putea disturba, trebuie să vă spun că nu e cazul să vă faceţi griji, pentru că voi pleca de aici imediat ce se va putea, comentă Sally, grăbindu-se să-l liniştească.

- Prezenţa dumitale nu mă deranjează. Problema e că treburile legate de far îmi reţin atenţia douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, pentru că la intervale regulate de timp trebuie să mă ocup de această îndatorire. Aşa că nu din cauza dumitale nu pot scrie acum.

- Aş putea să vă ajut şi eu cu câte ceva, cât timp stau aici, spuse Sally, gândindu-se că e totuşi licenţiată, aşadar destul de inteligentă pentru a învăţa lucruri noi într-un timp record.

- Da. Dacă te vei ocupa de casă şi de gătit, mie îmi va rămâne timp destul pentru a mă putea ocupa şi de carte şi de far, răspunse el, ca şi cum n-ar fi înţeles unde bătuse ea, oferindu-se să-l ajute.

Expresia de pe faţa ei se schimbă brusc, din cauza dezamăgirii care o cuprinsese şi-i răspunse fără pic de entuziasm:

- Treburile de genul acesta nu sunt chiar pe stilul meu, răspunse Sally, vădit nemulţumită de atribuţiile pe care i le distribuise. Nu se poate să nu gătim niciunul dintre noi?

- Există câte ceva în frigider, aşa că ne-am putea descurca, deşi nu tocmai uşor, zâmbi profesorul, înţelegând cât se revoltase în acel moment proaspăta absolventă de universitate.

- Sper că nu va mai ţine mult vremea asta şi voi putea pleca, spuse Sally, schimbând brusc subiectul, enervată de situaţia în care se afla.

- Aşa crezi? Ia vino puţin, spuse profesorul şi o trase lângă fereastră. Ceaţa se adânceşte cu fiecare minut de-acum, continuă el, privind departe în larg, în timp ce o cuprinse cu braţele

după umeri.

Sally încercă să se retragă, dar Lyle Hemming o înconjură, strângând-o la piept, în timp ce o înveli în puloverul lui larg.

Apoi, uşor şi delicat, începu să-i sărute părul şi gâtul, respirând din ce în ce mai accelerat.

Pentru o clipă, Sally crezu că inima lui reverberează în toţi pereţii şi un tremur uşor puse stăpânire pe toată fiinţa ei. Niciodată, în viaţa ei, nu şi-ar fi putut închipui
Â
momentele pe care le trăia acum. închise ochii, emoţionată, deşi cu mâinile încercă să-l îndepărteze, însă slab, foarte slab, ca o părere.

Plăcerea care îi inundase venele era mult prea puternică şi specială, pentru a se putea opune cu adevărat sărutărilor lui atât de calde şi de senzuale.

Ce-ar zice studentele lui, dacă l-ar vedea acum? se întrebă Sally, întorcându-şi uşor capul si privindu-i cu înfrigurare buzele.

După ce o scrută cu atenţie câteva momente, profesorul îşi aplecă mai mult capul spre ea şi-şi

împreună gura delicat cu a ei, sorbind-o cu nesaţ, ca pe cel mai dulce nectar din lume.

Sally sărutase şi alţi bărbaţi în viaţa ei şi fusese, la rându-i, de nenumărate ori sărutată, dar niciodată ca acum. Niciodată nu-i mai tremuraseră aşa genunchii, ca în momentul în care sărutul lui se înteţi cu o pasiune crescândă, până când Sally simţi că e aproape de leşin, din cauza emoţiei care puse stăpânire pe toată fiinţa ei.

- Să mergem să mâncăm, îi şopti el brusc la ureche îndepărtând-o, în timp ce Sally încerca din răsputeri să-şi revină.

Ca în transă, Sally îl urmă şi se aşeză la masă, în partea opusă lui, privindu-l cu coada ochiului, resimţind încă în tot corpul senzaţia unică pe care o avusese în braţele lui.

Aproape fără să-şi dea seama, luă furculiţa şi o înfipse încet în bucata de carne bine prăjită, deşi nu tocmai de mâncare îi ardea ei acum, după ce se încinsese de dorinţă cu doar câteva minute mai devreme.

- Mmmm. Arată foarte bine, murmură ea, pe

un ton potrivit mai degrabă în momentele de dragoste, decât la cină, indiferent cât de apetisante ar fi fost bucatele. Cred că Lorna, cumnata dumneavoastră, e o gospodină excelentă, dacă s-a îngrijit să vă lase aici toate acestea, continuă ea, înmuindu-şi apoi buzele în vinul auriu din paharul de lângă ea.

- Da, cred că da, răspunse el, gândindu-se evident în altă parte. Spune-mi, te rog, cum e posibil să te răvăşească aşa un biet sărut? întrebă el, turnând mai mult vin în pahare. M-a surprins atitudinea ta din faţa ferestrei. Trebuie însă să-ţi spun dinainte că sunt tipul de burlac convins, comentă el, pentru a-i reteza aripile încă de la început.

Sally îl privi surprinsă câteva momente, dar apoi se gândi că, probabil, o păţise de prea multe ori pentru a nu-şi lua acum o măsură de prevedere. îşi ridică ochii din farfurie, după care îi spuse cu voce rece, accentuând cu grijă fiecare cuvânt:

- Ce vă face să credeţi că aş fi genul de femeie care caută să se mărite, domnule

profesor Hemming? Si, chiar dacă aş fi fost, nu aş fi vrut niciodată să mă mărit cu un bărbat de genul dumneavoastră. Nu-mi inspiraţi destulă încredere, din acest punct de vedere.

- Bun. Ti-am spus asta pentru că ochii tăi, în momentul în care te-am îmbrăţişat erau ai unei femei care îmi cerea ceva ce încă nu sunt pregătit să accept, răspunse el, foarte mulţumit că puseseră lucrurile la punct.

- Nu vă fie frică, nu sunteţi genul meu, profesore, răspunse ea împingând farfuria deoparte şi luând în schimb paharul care rămăsese până atunci aproape neatins.

Spre surpriza ei, profesorul trecu peste cele spuse de ea şi se uită lung la farfuria pe care Sally o împinsese spre mijlocul mesei.

- E mult până la micul dejun de mâine, aşa că ar fi mai
Ă
bine să mănânci tot. In plus, pentru că vom fi nevoiţi să petrecem câteva zile împreună, închişi aici, e cazul să renunţi să te mai formalizezi aşa. Numele meu e Lyle, spuse

profesorul, sorbind încă o gură de vin.

Lyle, repetă Sally în gând. De câte ori nu le auzise pe studentele lui remarcând, în culmea freneziei:,, Lyle, nu e un nume extraordinar. Puternic şi viril, exact ca el”. spuneau ele, ca şi cum numele acesta ar fi conţinut toate atributele masculului perfect.

Nu şi pentru ea, îşi spuse Sally. Frumuseţea bărbaţilor n-a interesat-o niciodată prea mult. Simţul umorului sau modul în care un bărbat era interesat de problemele ei, în această lume în continuă schimbare, sunt lucruri care o atrag cu adevărat la un bărbat.

- Nu cred că voi fi aici destul de mult timp pentru a mă obişnui să vă spun pe nume, răspunse Sally.

- Cred că refuzul tău se datorează faptului că mergi prea departe cu imaginaţia în ceea ce mă priveşte, răspunse Lyle Hemming cu reproş, analizând-o cu atenţie din cap până în picioare.

- Imaginaţia face parte din meseria mea, răspunse Sally, sorbind încă o gură de vin. Deşi nu scriu ficţiune, am nevoie de imaginaţie, cu

toate că, spuse ea cu un strop de sarcasm în glas, pentru a scrie un roman cu siguranţă e nevoie de o doză dublă. Ce temă aveţi? întrebă ea, brusc, reportericeşte.

- Ce, anume?

- Care e subiectul cărţii dumneavoastră? întrebă Sally din nou, privindu-l atent, printre gene.

- Nu vreau să vorbesc despre asta, spuse el, dându-se pe spate cu scaunul şi privind din nou în farfuria ei. Chiar nu mai mănânci? Mă tem că nu vom avea desert.

- Nu mă omor niciodată după desert, minţi ea din politeţe, deşi avea întotdeauna acasă la ea ceva dulce.

- Atunci, bei o cafea?

- Da. Pot s-o prepar eu?

- Ah, bineînţeles. Nu-mi place cafeaua instant, aşa că îţi voi da şi eu o mână de ajutor.

- Mulţumesc. Voi spăla eu vasele, spuse ea şi strânse farfuriile şi tacâmurile de pe masă, după care le puse cu grijă în chiuveta din bucătărie, mirându-se în sinea ei de stabilirea acestor

factori atât de casnici, în acele împrejurări.

Profesorul îi arătă prosopul, potrivi apa peste farfuriile albe fără niciun model şi-i făcu un semn din cap spre detergenţii şi bureţii de pe chiuvetă, pe care Sally îi utiliza imediat cu mare dexteritate.

- Pot să te însoţesc data viitoare, când trebuie să urci să vezi de treburile farului? îndrăzni Sally, punând farfuriile în suportul din faţa ei.

- Poate mâine. Seara nu se vede cine ştie ce, răspunse profesorul ezitând, evident nu din cale-afară de mulţumit de cererea ei.

- De câte ori mergi acolo? întrebă ea, curioasă să afle cât mai multe lucruri posibil legate de profesiunea de paznic de far, convinsă fiind că orice amănunt în plus o putea ajuta în scrierea articolului.

- De opt ori pe zi şi de câteva ori pe noapte, răspunse Lyle Hemming, destul de plictisit că trebuia să vorbească despre acest subiect.

- Vei merge la miezul nopţii? Te poţi trezi uşor, pentru a-ţi îndeplini aceste obligaţii. de

serviciu?

- Da. Am un deşteptător care m-ar trezi şi de-aş fi mort, surâse profesorul, cu luciri în ochii inteligenţi, cărora probabil nu le scăpa niciodată nici cel mai mic detaliu din jur.

- Dar atunci, cum te odihneşti? replică Sally, gândindu-se încă o dată la dificultatea meseriei despre care îşi propusese să le vorbească cititorilor revistei pentru care lucra.

- Păi, nu prea pot până la întoarcerea fratelui meu, răspunse el trecându-şi gânditor mâinile prin păr.

- Si el când se întoarce? întrebă Sally, preocupată totuşi mai mult de articolul ei decât de problemele profesorului.

- Copilul e mai bine acum, aşa că imediat ce vremea îi va permite, va fi aici. Dar, oricum, nu va fi mai repede de o săptămână, aşa cum ţi-am spus deja, răspunse el, privind-o cu interes.

Sally îl privi cu coada ochiului, admirându-i trupul bine construit. Orice femeie din lume ar fi fost fericită să stea închisă aici cu Lyle Hemming, în ciuda condiţiilor lipsite de

confortul civilizaţiei, reflectă Sally. Era ea o personalitate atât de dificilă că nu o bucura perspectiva de a sta măcar un timp, în compania unui bărbat atât de atractiv? se întrebă tânăra jurnalistă, cercetând cu coada ochiului faţa lui extrem de frumoasă şi de expresivă, cu buzele atât de frumos conturate.

Sally simţi privirile lui, măsurând-o cu atenţie din cap până-n picioare şi-şi ridică ochii, întrebătoare, spre el.

- Cafeaua e gata, anunţă profesorul, victorios. Aşteaptă-mă în sufragerie. Voi veni şi eu imediat, spuse el, turnând cu grijă licoarea în ceşti.

- Nu m-ai lăsat pe mine să fac toate acestea, spuse ea, atentă la mişcările lui încete, dar pline de eleganţă.

- Mâine, răspunse el şi Sally se îndreptă tăcută spre sufragerie, aşteptându-l.

- Te las totuşi să-ţi pui singură zahăr şi lapte în cafea, spuse el intrând şi aşezând tava pe masă. Eu voi bea cafeaua mea când mă voi întoarce, o anunţă el cu un surâs plin de

căldură, de data asta.

Rămasă singură, Sally se întrebă cum putea cineva să se obişnuiască să trăiască în izolarea de acolo ani şi ani.

Gândurile îi zburară apoi la articolul său, la entuziasmul cu care începuse acest proiect şi la bucuria pe care o simţise când văzuse că Jerry căzuse, în sfârşit, de acord că putea fi un subiect pe măsura pretenţiilor lui.

După câteva minute, se auzi din nou o uşă deschizându-se undeva, iar peste un timp Sally îl văzu pe Lyle intrând în cameră.

- Vrei şi tu lapte şi zahăr în cafea? îl întrebă ea imediat. Pot să fac asta pentru tine, continuă Sally zâmbind, bine dispusă.

- Doar zahăr, spuse el, trăgându-şi fotoliul lângă foc. Două linguriţe, precizează el repede.

-A fost totul în regulă? întrebă ea, întinzându-i ceaşca de cafea, în timp ce-l privi cum îşi întinde relaxat picioarele lungi.

- Da, răspunse el scurt, surprins probabil de o astfel de întrebare din partea ei.

Apoi nu mai spuseră nimic şi Lyle îşi bău

cafeaua încet, după care îşi umplu ceaşca din nou.

Când se întoarse în fotoliu, o privi surâzând, ca şi cum ar fi vrut să-i spună că era sigur că făcea parte din reflecţiile ei.

- Unde ai maşina de scris?

Ă

în turn? întrebă Sally, din ce în ce mai interesată de obiectul prezenţei lui în acele locuri.

- Dacă ai mai văzut şi alte faruri la viaţa ta, ai văzut că turnul e doar pentru echipamentul specific muncii de aici, răspunse el pe acelaşi ton. Scriu într-o cameră în care am şi dormit de când am venit aici şi până la plecarea fratelui meu şi a soţiei sale.

- Si de ce nu mai stai acolo acum? întrebă Sally cu ironie în glas, mutându-şi uşor poziţia în fotoliu, pentru a simţi mai bine căldura ce radia dinspre focul care ardea cu flăcări mari în cămin.

- Pentru că e mai aproape bucătăria, replică profesorul, pe un ton de conversaţie. Când

Lorna e aici, nu sunt preocupat de aceste lucruri. Aş prefera însă să vorbim despre lucrurile care te interesează pe tine pentru articol. Munca mea e un subiect despre care nu dau foarte multe amănunte, continuă el, aşa cum ştii că obişnuiesc să facă cei mai mulţi dintre scriitori.

Pusă astfel la punct, Sally răspunse destul de rece, la rândul ei.

- N-am de gând să-ţi răpesc prea mult timp, doctore Hemming.

Profesorul avu o tresărire uşoară de nervozitate, dar răspunse pe un ton foarte liniştit.

- Nu vreau să dezvălui foarte mult din munca mea, pentru că încerc ceva foarte diferit de tot ceea ce am făcut până acum. De aceea, nu pot fi chiar sigur de reuşită. Si tu scrii, aşa că îmi închipui că poţi înţelege.

- Da, înţeleg, doctore Hemming, asta chiar pot să înţeleg, răspunse ea, gândindu-se de câte ori procedează la fel.

După asta, Sally îşi întoarse privirile spre

ceasul de perete. Se făcuse deja nouă şi simţi dintr-o dată nevoia să rămână singură cu gândurile ei.

- Te rog să mă scuzi, spuse Sally, ridicându-se. Am avut o zi foarte grea şi aş vrea să-mi notez impresiile înainte de a
w A A A
ma vârî în pat.

- Ai putea să scrii aici, unde e mult mai cald. Oricum, pentru a ajunge căldura în camera ta, trebuie să laşi uşile deschise tot timpul.

Sally se îndreptă încet spre uşă, spunând un noapte bună distant, gândindu-se că prezenţa unui bărbat atât de celebru pentru cuceririle sale nu era tocmai ceea ce-şi dorea în acel moment.

Camera pe care o primise ca dormitor era într-adevăr deosebit de rece, aşa încât, după ce câteva minute se strădui, cu degetele îngheţate, să lege câteva fraze, renunţă.
A
în timp ce îşi îmbrăcă grăbită cămaşa de noapte, luă hotărârea de a lăsa uşa camerei deschisă în tot timpul zilei, pe perioada în care

va locui acolo. Nu era făcută pentru condiţii arctice.

Se acoperi până la gât cu plapuma groasă şi-şi fixă privirile în tavanul alb, refăcând în minte tot ce trăise în ziua aceea.

Ceea ce-i păru cel mai straniu, fu faptul că, deşi îl văzuse de multe ori până atunci pe profesorul Hemming, nu se gândise niciodată că între ei ar fi posibilă o relaţie apropiată. Si totuşi, astăzi, când o îmbrăţişase, îşi spuse ea stingând veioza de lângă pat, simţise că aşteptase dintotdeauna clipa aceea, că ştiuse dintotdeauna că într-o zi va fi în braţele lui.

Capitolul 3

Când se trezi, afară era încă întuneric. Aprinse lumina şi-şi privi ceasul. Era trei şi cincizeci de minute.

Alarma pentru ceaţă suna strident şi prelung, iar frigul din cameră devenise de nesuportat.

Sally se gândi la pionierii meseriei de paznic de far şi se îngrozi la gândul condiţiilor în care trăiseră.

Trebuia să fii foarte robust fizic ca să înduri asemenea situaţie, îşi spuse ea înfrigurată masându-şi picioarele pentru a-şi pune mai bine sângele în mişcare. Se ridică apoi şi ieşi din cameră, căutând căldura din sufragerie.

Â

în timp ce cobora scările, însă, văzu o umbră prelingându-se pe pereţii din hol şi se opri înmărmurită, ducându-şi instinctiv, mâinile la piept. Imediat, însă, auzi vocea caldă a lui Lyle, întrebând-o cu îngrijorare:

- Ce s-a întâmplat?

- Am crezut că a intrat cineva, răspunse ea, cu vocea tremurând încă, în urma spaimei care

o cuprinsese cu doar câteva momente în urmă.

- Că a intrat cineva? râse el scurt. Asta e singura grijă pe care nu e cazul s-o avem la Rock Island.

- Nu ştiu, dar mi-a fost frică.

- De mine? întrebă profesorul glumind şi apropiindu-se mai mult de ea, în timp ce îndreptase lumina lanternei spre faţa ei.

- Nu ştiu, spuse ea, realizând abia atunci cât de transparentă era cămaşa sa de noapte în lumina care-i inundă tot corpul.

Sally se trase câţiva paşi înapoi, pentru a se întoarce în camera sa, dar profesorul o cuprinse deja în braţe, strângând-o cu putere la piept şi căutându-i înfierbântat gura care abia putu îngăima un murmur abia auzit de reproş. Simţind zbaterea ei de a scăpa din strânsoare, Lyle îi spuse şoptit:

- N-ai avut nimic împotrivă, seara asta, când te-am sărutat.

Te comporţi ca o fecioară speriată, comentă el şi începu s-o mângâie şi s-o sărute cu ardoare.

Sally se simţi extrem de vulnerabilă în braţele lui şi, când, câteva minute mai târziu o întinse pe patul pe care îl părăsise cu câteva minute înainte, constată, uimită, că era prea slabă pentru a se putea opune sărutărilor lui.

O făcuse să conştientizeze feminitatea sa mai mult decât oricare bărbat pe care-l întâlnise până atunci, îşi spuse Sally. Dexteritatea mâinilor lui frumoase şi fine, mângâierile experte care-i presau uşor corpul, o făceau să-şi piardă capul cum nu i se mai întâmplase niciodată până atunci.

Lyle se ridică însă brusc şi-i spuse pe un ton neaşteptat de ironic şi de rece în acelaşi timp:

- Sfârşitul primului capitol, domnişoară Brown.

- Să te ia dracu, spuse ea, înfierbântată şi dezamăgită de această îndepărtare bruscă, vârându-se sub plapumă şi învelindu-se până la nas.

- Am fost înjurat de multe ori până la tine şi cu mai multă forţă, pentru că ştiu să mă retrag la timp, răspunse el cu un zâmbet în colţul gurii,

postându-se cu un aer victorios înaintea ei.

Replica lui o enervă atât de tare, încât Sally izbucni imediat, ridicându-se grăbită într-un cot.

- Pleacă imediat deaici sau voi cere ajutor pazei de coastă, urlă ea ca ieşită din minţi, cu ochii aproape scoşi din orbite de nervozitate.

Profesorul o privi amuzat.

- Câtă credibilitate crezi că pot avea, în faţa lor, cuvintele unei jurnaliste pornită singură prin ţară, în căutarea senzaţionalului? Nu crezi că eşti puţin cam naivă sperând în protecţia lor, din moment ce n-ai nicio dovadă care să susţină cele afirmate de tine?

Lyle se îndreptă apoi spre uşă şi spuse sarcastic, peste umăr:

- Noapte bună, domnişoară Brown. Vise plăcute.

Enervată la culme, Sally se uită în jur după ceva cu care
să arunce în bărbatul a cărui aroganţă o scosese deja din minţi, dar nu văzu decât veioza de pe noptiera de lângă pat, aşa încât se resemnă, acoperindu-se cu plapuma peste cap.

Ce om nesuferit, îşi spuse Sally, hotărâtă să plece de acolo fără niciun pic de întârziere, imediat ce va putea.

Oricum, nu se aşteptase de la cineva cu educaţia lui Lyle Hemming să aibă asemenea idei preconcepute despre femeile reporter, ca în filmele de la începutul secolului douăzeci.

Trebuia să-i găsească punctul vulnerabil.

Vroia cu orice preţ să-i poată veni de hac, pentru modul infatuat în care se purtase cu ea în acea seară.

Morala lui nu era nici mai bună nici mai proastă, totuşi, ca a oricărui bărbat aflat în poziţia lui, reflectă Sally, gândindu-se la diversele situaţii din viaţa ei care-i înrădăcinaseră în minte această idee.

Cartea lui! îşi spuse, deodată, Sally, victorioasă. Trebuia să afle mai multe despre ea şi să dezvăluie secretul.

După acest gând, reuşi în sfârşit să adoarmă mulţumită, în ciuda frigului din cameră, care-i pătrunsese deja în toate oasele.

A doua zi dimineaţă, Sally se trezi buimăcită,

nerealizând în primul moment unde se afla.

Se uită contrariată câteva momente în jur, după care, încet, încet, se dezmetici, uitându-se imediat, plină de speranţă, spre cer.

Îşi privi apoi ceasul, cu sentimentul că ceva lipsise din decor, că dormise atât de adânc. Era ora nouă şi jumătate.

Da. Alarma de ceaţă. Nu mai sunase. descoperi ea, îngrijorată de urmările acestui fapt.

Se ridică grăbită din pat şi privi din nou pe fereastră. Vremea se înseninase, constată ea cu bucurie. Putea pleca foarte curând de acolo.

Oh, nu, îşi spuse apoi imediat, privind norii grei şi ameninţători care se ridicau la orizont.

Chiar şi pentru un ochi neexperimentat ca al ei, era foarte clar că se apropia o furtună extrem de puternică.

Probabil că Lyle Hemming avea dreptate că nu va putea pleca de aici timp de o săptămână sau poate chiar mai mult.

Indepărtându-se de fereastră, scotoci în

bagajul cu care venise şi luă de acolo o pereche curată de blugi şi alte câteva mărunţişuri intime, după care intră în baia în miniatură.

Căldura apei, după tot frigul din casă, o relaxă şi o bucură deopotrivă, făcând-o să privească totul cu mult mai mult optimism.

Se săpuni îndelung, gândindu-se cum va putea pune mâna pe manuscrisul profesorului, idee care începu s-o obsedeze tot mai mult, după cele întâmplate ieri seară.

Nu era foarte uşor, ştia asta, dar trebuia să încerce, îşi spuse ea, ieşind de sub duş şi ştergându-se înfrigurată cu prosopul pe care şi-l aruncase la repezeală în sac, înaintea plecării.

Se îmbrăcă apoi şi coborî în bucătărie, cu sentimentul că minutele se scurgeau foarte încet, în acea dimineaţă.

Pe masă o aştepta un bilet simplu şi rece, prin care era invitată să se servească singură, cu tot ce vroia.

în timp ce aştepta să i se prăjească pâinea, Sally se gândi cu îngrijorare la femeia care se va căsători cu Lyle Hemming, dacă se va găsi

una vreodată. Din cale afară de capricios, profesorul nu putea fi, desigur, un partener comod pentru nicio femeie din lume.

Căsătoria părea o aberaţie cu un bărbat ca el. Să-l ai în pat, da, îşi spuse Sally, dar nu mai mult. Nu era foarte greu să înţeleagă de ce îl doreau atât de mult femeile. Ca mascul, putea satisface, desigur, cele mai sofisticate gusturi. Era conştientă pe deplin de magnetismul lui.

Sally îşi unse gânditoare pâinea cu unt şi-şi turnă cafeaua în ceaşcă, tristă şi preocupată din ce în ce mai serios de sorţii de izbândă ai articolului pentru care venise până aici.

Lyle Hemming întrunea tot ce ura ea mai mult la un bărbat, reflectă Sally, plină de năduf, extrem de nemulţumită de situaţia pe care avusese surpriza s-o întâlnească la Rock Island.

Spălă la repezeală vasele, îşi puse jacheta şi ieşi din casă valvârtej. Trebuia să-şi umple timpul cu ceva, altfel cum va rezista acolo până la plecare?

Trecând peste stâncile abrupte, acoperite cu licheni, Sally ajunse la turnul care trimitea

lumina până departe în larg.

Urcă încet scările şi, după ce deschise uşa grea, cu clanţa groasă de fier, intră într-o cameră încărcată de tot felul de maşinării, destul de complicate pentru cineva neobişnuit cu o astfel de privelişte şi care, desigur, reclamau o abilitate deosebită pentru a fi mânuite, după cum observă Sally încă din primul moment.

- Te pot ajuta cu ceva? răsună metalic imediat vocea lui Lyle Hemming, din capătul încăperii.

- Nu. Am fost doar foarte curioasă să văd ce se află aici, răspunse Sally, bucuroasă totuşi în sinea ei că găsise un suflet de om cu care putea schimba o vorbă, chiar în contradictoriu, în pustietatea aceea de neîndurat pentru ea.

- Nu cred că e nimic în plus aici faţă de alte faruri pe care le-ai văzut pentru articolul tău, răspunse profesorul cu ochii în tabelele complicate din faţa lui după care se apropie de ea cu un zâmbet sarcastic şi continuă pe un ton zeflemitor:

- Te interesează chiar atât de mult modul în care funcţionează farul? Sau e altceva la mijloc, de fapt?

Sally îşi simţi gura uscându-se inexplicabil la apropierea lui şi-şi trecu uşor vârful limbii peste buze.

- Da, aş vrea să ştiu câte ceva.

- Bine. Voi încerca să-ţi explic puţin, cât mai pe înţelesul tău. Dacă vei vrea să ştii mai multe, mă vei putea întreba fără nicio problemă. Să începem cu monstrul acesta, spuse el urnind cu putere maşinăria de lângă el.

- Nu e o treabă pentru un intelectual, continuă el respirând cu greutate. Trebuie să fii foarte bine calificat în această îndeletnicire, comentă el, asigurând-o implicit prin tonul pe care-l abordase, că el, evident, nu era.

- Mi-ar fi plăcut să-l întâlnesc aici pe fratele tău, atunci, răspunse Sally, cu un ton plin de regret.

- Care e problema, domnişoară Brown? întrebă el, ofuscat. Poate fratele meu are puţin mai multă forţă în a pune în mişcare toate

astea, dar te asigur că, teoretic, eu pot demonstra la fel de bine cum stau lucrurile.

- Nu mă îndoiesc de asta, doctore Hemming. Dacă apreciez ceva la tine, atunci cu siguranţă e competenţa de care dai dovadă în tot ceea ce faci, răspunse Sally, gândindu-se la modul în care profesorul era adorat de către studentele sale. Câţi scriitori au ieşit din mâinile tale? continuă Sally, aparent fără nicio legătură.

- Scriitori? întrebă el, surprins. Probabil niciunul. Dar studenţii şi studentele mele au învăţat să fie creativi în tot ceea ce întreprind în viaţa lor de zi cu zi. Eşti interesată să vezi şi altceva de aici? trecu el brusc la obiect, arătând cu mâna spre scările în spirală şi ieşind.

Sally îl urmă tăcută, păşind cu atenţie pe urmele lui.

Lyle Hemming îi arătă, astfel, toate etajele clădirii, explicându-i cu lux de amănunte totul, până când ieşiră din nou afară.

Sally privi plină de speranţă norii purtaţi cu viteză de vânt. Poate se va însenina şi va putea pleca în curând.

- Nu spera să poţi părăsi locurile astea prea curând, îi şopti profesorul la ureche, ca şi cum i-ar fi citit gândurile din nou. La noapte, sirena de alarmă pentru ceaţă va suna, cu siguranţă, aproape neîntrerupt.

- Urăsc sunetul ăsta, răspunse Sally, strângându-şi mai bine jacheta pe corp, din cauza frigului.

- Mama mea ura şi ea sirena asta, mai mult decât orice altceva ce ţinea de problemele farului.

Sally îşi ridică ochii spre el, întrebând cu surprindere.

- Atunci, nu-i plăcea să stea aici.

- Nu, nu că nu-i plăcea.

- Tatăl tău insistase, aşadar, ca ea să trăiască aici.

- Nu, el n-a încercat s-o influenţeze, niciodată în nimic, răspunse profesorul, încheindu-şi nasturii hainei grăbit, în timp ce vântul îi răvăşi cu putere părul negru şi des. Când s-a căsătorit cu tatăl meu, a ştiut ce o aşteapta. Aici era viaţa lui.

- Cumnata ta acceptă întru totul, viaţa fratelui tău?

- Da. Tatăl ei a fost de asemenea,paznic de far, aşa că nu e o problemă pentru ea să trăiască atât de izolat. E obişnuită.

- Cred, totuşi, că uneori îi lipsesc facilităţile pe care ţi le dă civilizaţia, comentă Sally, punându-se în locul femeii care-şi petrecea viaţa în acel loc atât de ingrat.

- Cum? întrebă el, întorcându-şi capul spre ea şi privind-o ca şi cum cuvintele ei ar fi fost purtate de vânt şi risipite peste mare.

- Nu simte niciodată nevoia să se întâlnească şi cu alţi oameni? repetă ea, pe un ton mai ridicat şi înălţându-şi umerii în geacă, într-un gest care începuse să-i devină o obişnuinţă.

- Nu. Pare destul de mulţumită şi, de altfel, o lună pe an au concediu, perioadă în care nu stau niciodată pe insulă.

- Si cine are grijă de far, atunci?

- Au un înlocuitor.

Sally hotărî să pună capăt acestui subiect aici, pentru că vântul începuse să sufle cu şi mai

multă putere, făcând imposibilă conversaţia.

Capitolul 4

Camera rezervată asistentului pazniculuide far, în care o invită Lyle Hemming să intre după ce se întorseseră în casă, îi făcu tinerei jurnaliste o impresie foarte plăcută.

Sursa de căldură care făcea atmosfera atât de primitoare, constată imediat Sally, provenea de la o sobă mică, aflată la câţiva metri de peretele opus celui cu uşa.

Două fotolii adânci erau aşezate de o parte şi de alta a sobei, îmbiindu-te cu senzaţia de confort pe care ţi-o transmiteau.

De asemenea, un pat tip divan întregea atmosfera din acel colţ al camerei, spre deosebire de restul încăperii, care arăta, desigur, mult mai spartan.

- Pot să te servesc cu o cafea? întrebă Lyle Hemming pe un ton cald de gazdă, punându-şi geaca groasă într-un cuier aşezat pe uşa de la intrare.

- Credeam că doar în apartamentul rezervat pazniculuise poate bea o cafea.

- Nu, cum ar fi fost să alerg acolo ori de câte

ori am chef să beau o cafea în timp ce lucrez? Sper că îţi place şi fără lapte.

N-am fost pregătit pentru vizita unei doamne.

- Doar doamnele vor lapte în cafea? întrebă Sally privindu-l pe sub sprâncene, plină de reproş.

- N-am făcut o statistică, aşa că nu ţi-aş putea răspunde cu exactitate în acest sens, comentă profesorul cu aroganţă. Tot ce pot să-ţi spun e că, din experienţa mea, am dedus că bărbaţii, în general, preferă cafeaua neagră.

- Pentru mine nu e nicio problemă dacă n-am lapte la cafea, spuse Sally, lăsându-se încet pe spate şi mutându-şi privirile spre luminile turnului, care se vedeau la o oarecare distanţă de acolo.

Lyle Hemming se aşeză în fotoliul de alături, întinzându-şi picioarele lungi şi privind-o cu interes.

- Vorbeşte-mi despre tine, Sally Brown. Ce ai învăţat despre oameni, din munca ta de reporter.

Ce anume te-a interesat cel mai mult? continuă el pe un ton profesoral, egal şi liniştit.

- De ce mi se pune această întrebare atât de des? râse ea, gândindu-se cât de eronat e privită meseria de reporter, de cele mai multe ori.

- Pentru că ştiu că viaţa nu e plină niciodată de realizările romantice pe care ţi le promite la început, răspunse el, turnându-şi din nou cafea în ceaşcă. Dacă nu ţi-e cu supărare, aş vrea să lucrez, acum, spuse el brusc.

- Am înţeles, răspunse Sally şi se ridică.

Ă

în momentul în care se apropiase de uşă, întrebă totuşi, ezitând:

- Ce se aude cu prânzul?

- Prepară ceva pentru tine, răspunse el cu răceală. Eu nu sunt mănânc niciodată la ora asta. Lorna e deja obişnuită cu sistemul ăsta al meu.

- Cum doreşti, răspunse Sally şi trânti uşa în urma ei.

Ce nu-i convenea? se întrebă Sally. Vroia să-

mi
demonstreze astfel că-l deranjează prezenţa mea aici?

Intră în bucătărie şi îşi puse câteva bucăţi de şuncă între nişte felii de pâine, după care se hotărî să mănânce în camera ei. Tinându-şi tava pe genunchi şi muşcând fără chef din sandvişul subţire, Sally îşi roti privirile peste camera neprimitoare şi rece, cu toate că ţinuse uşa deschisă până atunci.

Se ridică nemulţumită şi duse tava în bucătărie, după care intră în sufragerie şi se aşează lângă foc, nu înainte însă de a mai pune o bucată de lemn peste jăratecul abundent. Luă bucata de fier de alături, vrând să scormonească cenuşa arzândă şi să reactiveze astfel flăcările, dar degetele i se inflamară brusc pe metalul încins.

- Ce dracu îţi bagi nasul unde nu te pricepi? exclamă dintr-o dată în spatele ei vocea lui Lyle Hemming.

- Cine dracu te crezi că-ţi permiţi să mă tratezi aşa? izbucni Sally, după ce aruncă fierul

din mâini şi-şi linse instinctiv degetele pline de arsuri.

- Cum te tratez? întrebă surprins profesorul. Aşteaptă puţin, spuse el şi ieşi din cameră.

După câteva momente se întoarse şi, după ce-i privi cu atenţie mâinile, mai mult dezgustat decât alarmat, îi spuse arătându-i unul dintre fotolii.

- Stai jos şi lasă-mă să arunc o privire, spuse el şi adăugă îngrijorat în momentul în care-şi ridică ochii spre ea:

- Te simţi bine?

- Ah, da, spuse ea sarcastic, nu puteam încheia o astfel de zi fără o întâmplare de acest gen.

Lyle Hemming nu răspunse, părând foarte concentrat asupra tratamentului pe care i-l aplica.

- Mulţumesc, spuse Sally, după ce profesorul o pansă cu grijă şi-i eliberă mâinile. Voi trăi, doctore? întrebă ea sarcastic.

- Da, răspunse el pe acelaşi ton. Vei trăi. De ce naiba nu m-ai chemat, dacă ai văzut că sunt

probleme cu focul?

-Am văzut că erai ocupat. Cum să te deranjez pentru un asemenea fleac? spuse ea, ironic.

Lyle Hemming ţistui din buze scurt, apoi o prinse în braţe şi o duse pe patul din camera ei.

- Puteam să fac asta şi singură, comentă Sally cu un gest de apărare, uitându-se enervată în ochii profesorului.

- Nu sunt genul de bărbat care profită de femeile în suferinţă, aşa că relaxează-te şi dormi. Sunt pe-aproape, dacă ai nevoie de mine, comentă el cu un ton plin de înţelesuri. Sally ar fi vrut să îi spună cât de confortabil era acest gând pentru ea, dar când deschise ochii, el dispăruse deja. Căută disperată în minte ceva pentru a se putea duce să-l cheme, dar nu găsi nimic plauzibil.

- Te trezeşti?.

Sally deschise ochii şi privi îngrijorată prin camera pe jumătate în întuneric.

- Ce oră e? întrebă ea, privind silueta înaltă a lui Lyle Hemming aflată foarte aproape de ea.

- In jur de şase. Ce-ţi mai face mâna? întrebă

el, prinzându-i încet încheietura mânii şi cercetându-i bandajul cu atenţie.

Sally îşi plecă privirea spre mâna bandajată şi răspunse fără chef, ca şi cum n-ar fi avut de ce să abordeze acest subiect:

- Nu mă mai doare.

Apoi, gândindu-se că ar trebui să-i fie recunoscătoare pentru modul în care se străduise s-o ajute, adăugă încet:

- Mulţumesc că ai avut grijă de mine, continuă ea, cu un surâs mult mai amabil şi mai cald.

- Ar trebui să nu te mai avânţi aşa să faci lucruri la care nu te pricepi, răspunse profesorul cercetându-i cu atenţie bandajul.

- Regret că ţi-am creat probleme, răspunse Sally, umflându-şi nările spre mirosul de mâncare, din bucătărie şi amintindu-şi că nu-şi terminase prânzul, în timp ce Lyle Hemming se îndreptă spre uşă. Imi pare rău.

- Pentru ce? întrebă profesorul întorcându-se puţin spre ea.

- Pentru că nu pot găti cina deseară.

- E mai bine aşa. Erai în stare să-ţi tai degetele, tăind o bucată de carne, comentă el cu o grimasă.

De ce trebuia să se întâmple mereu aşa cu el? se întrebă Sally, nemulţumită de răspunsul pe care-l primi.

Abia începuse să-l simpatizeze şi acum o enerva din nou. Se purtase normal şi civilizat doar pentru că se temuse că-i va da bătaie de cap cu rănile ei?

Pe de altă parte, Sally putea înţelege că pentru cineva care venise la Rock Island cu gândul să scrie o carte şi se vedea acum nevoit să se ocupe de far, tot ce îi mai lipsise pentru a se enerva la culme, fusese desigur intruziunea unei jurnaliste.

După câteva minute, se ridică şi se duse în bucătărie.

- Poţi mânca asta foarte bine şi cu o singură mână, spuse profesorul, punându-i în faţă o bucată mare de escalop cu o garnitură de cartofi bine înmuiaţi în sosul apetisant.

- Să nu-mi spui că tu ai gătit această minunăţie, comentă Sally, nevenindu-i să creadă că Lyle Hemming putea fi atât de priceput în arta culinară, mai ales că îi solicitase ajutorul, mai înainte.

- Nu e chiar atât de greu să duci la bun sfârşit nişte lucruri semipreparate, răspunse el, turnând vin în pahare.

- Aş putea să iau legătura cu şeful meu? întrebă Sally brusc, dându-şi seama că o săptămână în compania bărbatului din faţa ei era mult peste ceea ce putea îndura.

- Aş putea să trimit un mesaj din partea ta, dar nu te aştepta să primeşti un răspuns mai devreme de o săptămână.

- Trebuie să predau un articol important despre viaţa guvernatorului statului, până pe douăzeci şi trei. Dacă nu va şti dinainte că nu va putea primi acest articol, va fi foarte dezamăgit, cu privire la mine.

- Dar îl vei putea face.

- Trebuie să-l anunţ pe Jerry că e foarte posibil să nu pot termina acest subiect, insistă

ea.

Are nevoie de timp pentru a aranja ca altcineva să termine interviul în locul meu.

- Cum arată acest Jerry? Bătrân, gras, scund şi cu chelie?

- Nu. E tânăr, înalt, zvelt şi cu un cap extraordinar de frumos, împodobit cu o mândreţe de păr.

- Hmm... Cred că e mai mult decât şeful tău, am dreptate?.. .întrebă el pe un ton plin de sarcasm.

- Nu, n-ai.

- Ai protestat puţin cam prea vehement, ceea ce nu e tocmai în regulă, comentă el.

- Suntem doar prieteni, doctore Hemming, spuse ea, schimbând tonul vehement cu unul încărcat de dulceaţă. Dar probabil nu poţi crede că există astfel de relaţii între un bărbat şi o femeie.

- Am fost cu o mulţime de femei într-o relaţie de acest tip. de prieteni. foarte buni, spuse el cu ironie.

- Ca de pildă blonda cu care te-am văzut într-

o seară la clubul Harvey? întrebă Sally sarcastic, în timp ce pe faţa lui, chiar dacă doar pentru un moment, apăru o expresie de mare surpriză.

- Ah, da, Magda. trebuie să fi fost ea, pentru că n-am
^
fost niciodată cu altă femeie acolo. Da. Intr-adevăr, pot să spun despre Magda că e o foarte bună prietenă de-a mea.

- Cred că nu gândim pe aceeaşi lungime de undă, profesore. Ceea ce denumeşti acum a fi o mare prietenie, mă tem că e cu totul alceva decât ceea ce se petrece între mine şi Jerry.

Dându-şi seama că au ajuns într-un punct în care discuţia pe această temă nu putea duce nicăieri, Sally spuse foarte hotărât:

- Aş putea să vorbesc personal cu Jerry?

- S-ar putea să întâmpinăm nişte greutăţi în acest sens, dar vom încerca, răspunse el mai mult pentru a scăpa de insistenţele ei, probabil, se gândi Sally.

Intuiţia, de care dăduse dovadă de multe ori

până atunci, o sfătui pe Sally şi de astă dată să nu forţeze lucrurile cu Lyle Hemming, în nicio direcţie.

Cina decurse deci, în continuare, într-o tăcere aproape desăvârşită şi, în timp ce profesorul spălă vasele după ce sfârşiră cu masa, Sally se retrase în sufragerie. Afundându-se în fotoliul de lângă foc, refăcu în minte momentele în care Lyle Hemming o îngrijise cu atâta interes şi bunăvoinţă.

Era foarte straniu faptul că un om care se bucura de faima de care se bucura el, se ascunsese în acest loc izolat, fără a profita nici măcar puţin de poziţia lui socială.

Schimbându-şi uşor poziţia în fotoliu, Sally se gândi la clipele în care se îmbrăţişaseră şi nu putu să nu recunoască în sinea ei că n-ar fi avut niciodată puterea să i se opună, dacă el ar fi dus lucrurile până la capăt.

Sally îşi plimbă gânditoare privirile peste cameră, din nou şi de astă dată fu atrasă de biblioteca minusculă de lângă uşă.

Câteva cărţi obişnuite în orice familie, câteva

dicţionare şi, în rest, o colecţie misterioasă, a unui anume John Ainslie.

Sally tresări, ca şi cum avea în faţă descoperirea unui secret uriaş.

Era posibil? Era într-adevăr posibil ca acest John Ainslie să fie unul şi acelaşi cu profesorul Lyle Hemming?.

Era un nume bine ales, desigur, pentru industria de divertisment .Atrăgător, uşor de reţinut, special. Lyle Hemming se dovedea un adevărat cunoscător şi în această direcţie, îşi spuse Sally cu sarcasm.

Se trase un pas înapoi, zâmbind în colţul gurii, parcă încercând să întrezărească ceva din toate acestea pe faţa profesorului Hemming, care tocmai intră cu o tavă în mâini şi o privi cu surprindere.

- Ai găsit ceva interesant? întrebă el pe un ton cât se poate de neutru, în timp ce aşeză cafelele pe măsuţa joasă de lângă foc.

- Sunt o mulţime de cărţi ale autorului John Ainslie, spuse Sally, cu un zâmbet care vroia să-l invite pe cunoscutul profesor la destăinuiri

inedite.

- E autorul favorit al Lornei, replică profesorul pe un ton neutru, privind intenţionat în altă parte.

Nu era normal ca soţia fratelui său să-l aibă ca scriitor favorit pe cumnatul ei? reflectă Sally.

- N-am citit niciodată nimic despre acest autor.

E un scriitor nou? întrebă ea, cercetându-l pe bărbatul din faţa ei cu deosebit interes, sperând să prindă vreun gest care să-l deconspire.

- Scuză-mă, te rog, dar trebuie să rezolv nişte probleme în turn, schimbă el pur şi simplu subiectul şi dispăru.

Sally îşi mai puse puţină cafea în ceaşcă şi se aşează în fotoliu, răsfoind cu atenţie cartea pe care o luă din bibliotecă.

Concentrată asupra stilului, pentru a descoperi eventual dacă scriitorul avea ceva din Lyle Hemming, Sally aproape că nu băgă de seamă când acesta intră din nou în încăpere şi-şi puse haina în cuier.

- Mai vrei cafea? întrebă el, rece, rar şi

apăsat, văzând-o aplecată cu atâta interes asupra celor ce citea.

Ceva din atitudinea sa, însă, o făcu pe Sally să refuze propunerea lui.

- Nu, nu, mulţumesc. Nu e un scriitor prost, spuse ea cu ochii aţintiţi în cartea de pe genunchi.

- Ah, Lorna spune la fel, răspunse el. Eu nu ţi-aş putea spune nimic despre el, pentru că nu l-am citit.

Ceva suna foarte straniu în vocea lui, dar probabil, se gândi Sally, era doar dezaprobarea faţă de alegerea Lornei de a citi astfel de cărţi.

- Nu te interesează să ştii mai multe despre el? întrebă Sally, întinzându-i cartea şi urmărindu-i fiecare reacţie cu cel mai viu interes.

- Nu, răspunse el sec. Dacă nu te deranjează, mă voi retrage în camera mea de lucru, înainte de a trebui să mă întorc din nou la treburile din turn, continuă el pe un ton atât de straniu, încât Sally îl fixă nedumerită şi curioasă.

Sally nu era genul de fată care să ceară unui

bărbat să rămână cu ea, doar pentru că se afla într-un loc străin în care nu prea avea cu ce să-şi ocupe timpul, aşa că nu spuse nimic, deşi se simţi puţin dezorientată.

Toate celelalte femei care locuiseră aici avuseseră suportul dragostei soţilor lor. Ea se simţea singură şi străină, chiar dacă avusese parte de sărutările lui Lyle Hemming, în patul ei larg şi rece, în care se întorcea întotdeauna cu inima strânsă.

Se ridică plină de tristeţe şi se întoarse în cuibul atât de neprimitor, care-i fusese oferit pe perioada în care va locui acolo.

Â

încercă din răsputeri să se concentreze asupra articolului pe care-l începuse, dar îi fu imposibil să-şi adune gândurile.

Cum putea să scrie în asemenea condiţii?

Poate ar trebui să se închidă în cameră şi să stea sub plapumă până va termina ceea ce avea de scris, fără să se mai lase întreruptă şi fără să se mai gândească la condiţiile vitrege pe care trebuia să le îndure în acele zile.

Lyle Hemming îşi petrecuse copilăria pe această insulă izolată, aşadar era obişnuit cu toate acestea şi se putea concentra liniştit asupra cărţii sale, fără niciun efort special. Ea, însă, trebuia să-şi adune toate puterile pentru a duce la îndeplinire ceea ce avea de făcut acolo.

Astfel, focalizându-se în cele din urmă pe articolul ei, Sally scrise până adormi, obosită, înfrigurată şi dezolată.

Când se trezise din nou, lumina palidă a unei alte zile mohorâte o făcu să se strângă mai bine în aşternuturi.

Â

îşi privi după aceea ceasul, intrigată de faptul că nu se auzea niciun fel de zgomot, nici în casă, nici afară.

Era ora şase şi treizeci de minute.

Se hotărî să dea o raită prin casă, pentru a vedea ce se întâmplă.

Se îmbrăcă şi se duse în sufragerie, dar acolo nu era nimeni. După toate probabilităţile, Lyle nu se întorsese acolo după ultima lor întrevedere.

Probabil lucrase până târziu şi adormise, uitând de îndatoririle sale ţinând de far, aşa cum se temuse Sally şi altă dată.

Se gândi, astfel, că cel mai bine ar fi dacă ar intra în camera asistentului pazniculuі, pentru a se lămuri ce se întâmplase.

Intr-adevăr, după ce deschise uşa încăperii în care locuia Lyle, rămase uimită văzându-l pe acesta adâncit în somn, la acea oră.

- Lyle, trezeşte-te, strigă ea, impacientată, e aproape şapte.

Bărbatul se răsuci uşor în aşternut, dar nu deschise
A
ochii. Işi scoase mâinile de sub plapumă şi Sally constată cu surprindere că dormise gol.

Un val de căldură şi de emoţie o străbătu din cap până-n picioare, privind trupul acela perfect şi braţele lui care se ridicară chemătoare spre ea, umplând-o de dorinţă şi de emoţie.

Deşi tremura din toate încheieturile, la amintirea senzaţiilor atât de puternice pe care le trăise altă dată în braţele lui, Sally se trase o

clipă înapoi când el îi căută cu înfrigurare pieptul.

- Lyle, spuse ea cu respiraţia întretăiată, privindu-l cu ochi mari şi plini de îngrijorare.

Cum ai putut să uiţi de far?

Lyle o trase din nou spre el şi-i cercetă cu degetele bobocii rozalii ai sânilor, liberi pe sub puloverul îmbrăcat la repezeală.

- Ah, spuse ea, trăgându-se din nou, lasă asta. Dacă nu mai ai chef să te ocupi de problemele care ţi-au fost lăsate în grijă, cineva trebuie s-o facă, totuşi.

Revederea tuturor maşinăriilor atât de complicate din camera turnului, o emoţionă şi o sperie în acelaşi timp.

Nu era însă timp pentru analize de acest fel şi Sally încercă să-şi amintească, cât mai exact cu putinţă, tot ceea ce-i explicase Lyle cu o zi înainte.

Mai înainte de toate, scrisese data şi ora, aşa cum îl văzuse pe profesor făcând, încercând să imite cât mai bine scrisul lui.

După asta se strădui să introducă parametrii

privind informaţiile legate de vreme.

- Ce dracu cauţi aici? răsună un glas nervos în spatele ei, făcând-o să tresară, speriată.

- Cum, ce caut, Lyle? Scriu ceea ce ar fi trebuit să notezi tu încă de acum o oră, răspunse ea, înfruntându-l cu curaj.

- Cine ţi-a cerut asta? întrebă el, fulgerând-o din priviri şi îndepărtând-o cu putere din locul în care se afla.

- Nimeni.

Am făcut ceea ce am crezut că e mai bine.

Coasta nu putea rămâne aşa, ca un loc părăsit de toată lumea. Ai putea să-mi fii recunoscător, profesore, adăugă ea înfuriată.
Â

Incă somnoros, Lyle îşi trecu mâna prin părul negru şi ciufulit şi spuse resemnat:

- Da, îţi mulţumesc pentru ceea ce ai încercat să faci. Cred că ar trebui să-ţi plasez atribuţiile mele, continuă el, mai în glumă, mai în serios, frecându-şi cu putere ochii pentru a se mai dezmetici puţin.

Doar a încercat?

Asta credea el? îşi spuse Sally, enervată.

-Vrei să controlezi ceea ce am făcut, profesore? Spuneai că e o muncă în care inteligenţa nu e necesară.

- Nu va mai trebui să-ţi pui la încercare limitele calităţilor tale intelectuale, domnişoară Brown. Sau, cel puţin, nu aici.

Sally se înfurie atât de mult în faţa ingratitudinii lui, încât ochii i se umplură brusc de lacrimi mari şi grele.

Cât putea să urască bărbaţii de genul acesta, se gândi ea în timp ce ieşi în grabă, înainte ca el să-i observe obrajii inundaţi de lacrimile pe care nu mai putuse să le reţină.

Capitolul 5

Când intră Lyle în camera ei, Sally tocmai terminase de mâncat un sandviş, în timp ce aranja patul.

Profesorul era proaspăt bărbierit şi îmbrăcat în aceeaşi ţinută în care-l văzuse în prima zi şi, trebuia să recunoască, arăta din nou deosebit de atractiv şi de masculin.

- Am trimis un mesaj şefului tău şi, de asemenea, ţi-am anunţat părinţii că eşti prinsă aici pentru un timp, spuse el fără niciun alt preambul.

-Ai luat legătura cu părinţii mei? Dar nu ţi-am cerut asta, replică Sally cu răceală, surprinsă de gestul profesorului.

- Nu mi-ai cerut, dar e posibil să nu te poţi întoarce acasă de Crăciun, aşa că m-am gândit că e mai bine ca ei să ştie ce s-a întâmplat. N-aveai de gând să petreci sărbătorile cu ei?

Sally îl privi cu ochii mari de uimire şi nervozitate.

Nu exista nicio altă variantă pentru o femeie care stătea aproape de Lyle Hemming: ori îl

iubea, ori îl ura, îşi spuse Sally, amintindu-şi în acelaşi timp mângâierile şi sărutările lui.

- Iartă-mă dacă am greşit, spuse el, privind-o cu atenţie.

- Aş vrea să recunoşti că ţi-am fost de ajutor azi-dimineaţă şi că nu poţi avea singur grijă de far douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, spuse ea, atacând brusc subiectul care o rodea cel mai mult în acel moment.

- Recunosc, spuse el zâmbind, de-asta m-am hotărât ca tu să te ocupi de far în prima parte a zilei, iar eu în rest. Se pare că tu te trezeşti întotdeauna foarte uşor dimineaţa, iar eu. nu.

Sally îi aruncă o privire triumfătoare.

Cele trei dăţi în care trebuia să urce în turn, deveniseră centrul atenţiei tinerei jurnaliste.

Munca aceasta se dovedi, totuşi, mult mai complicată decât păruse la prima vedere şi Sally se întrebă de nenumărate ori ce fel de persoane erau cele care hotărâseră să-şi lege viaţa de această îndeletnicire.

A

în cea de a patra seară petrecută pe insulă, în timp ce stătea împreună cu Lyle aproape de

foc, relaxându-se amândoi după treburile zilnice, se porni dintr-o dată un vânt atât de puternic, încât ferestrele sufrageriei începură să trepideze.

- Parcă ar fi un monstru care încearcă să pătrundă în casă, spuse Sally, privind cu groază afară.

- Ti-e frică? întrebă zâmbind profesorul.

- Nu, bineînţeles că nu. M-am obişnuit deja cu ideea că în orice moment putem fi luaţi pe sus, cu casă cu tot, şi azvârliţi în mare.

- Casa aceasta e foarte solidă. A fost construită cu mult timp în urmă şi a rezistat tuturor intemperiilor fără nicio problemă, spuse el, dispărând în bucătărie şi reapărând în câteva momente cu un pahar de brandy în mână: Bea puţin brandy, te rog, se pare că nervii tăi sunt destul de întinşi, în acest moment. Pari foarte afectată de tot ce ai trăit în ultimul timp. Nu eşti făcută pentru a fi jurnalistă.

Sally luă paharul şi îl duse încet la buze.

- De ce crezi că sunt afectată de evenimentele din ultima vreme? Si, mai ales,

trebuie să-mi spui ce anume îţi dă dreptul să mă insulţi, spunându-mi că nu sunt bună pentru profesia mea?

Lyle se apropie încet de ea şi o prinse în braţe.

- Eşti foarte frumoasă când eşti înfuriată, comentă el, amuzat. Cu scânteile astea în ochi şi gura făcută pentru a fi sărutată, continuă el.

Sally încercă să-l îndepărteze, dar Lyle Hemming continuă s-o mângâie, apropiindu-şi buzele de ale ei, presându-le senzual.

Sally încercă să se retragă încă o dată, dar cu mai puţină forţă, de astă dată.

Mângâierile lui abile o făcură deja să tremure în braţele lui, în timp ce el o strângea tot mai aproape.

Nu mai auzi suflul nebun al vântului. Doar inima ei bătând să se spargă.

Lyle Hemming îşi retrase puţin capul şi o privi cercetător în ochi:

- Trebuie să plec în turn, acum. Vrei să mă întorc aici, după aceea?

Sally ştia exact ce însemna această

întrebare.

A

In ultimele două nopţi, Lyle dormise în camera asistentului pazniculuí, lucrând la cartea sa. Acum vroia să ştie dacă se putea întoarce aici, în patul ei. Era urmarea firească a pasiunii cu care se sărutaseră, se gândi Sally şi încuviinţă tăcută.

A

întreaga cameră, întreaga casă, păru să-i simtă lipsa, când el se îndepărtă. Părea că sufletul ei îl aşteptase toată viaţa. Era prinţul ei în armură strălucitoare, visul oricărei adolescente.

Noaptea aceasta de dragoste va fi experienţa ei supremă.

A

îl iubea pe Lyle Hemming, realiză ea cu surpriză, înţelegând acum toate fetele care se îndrăgostiseră de el înaintea ei.

Tremurând de dorinţă, Sally urcă încet scările spre camera ei.

Un lucru era foarte sigur, îşi spuse ea, oprindu-se în faţa uşii câteva momente: niciun bărbat n-ar fi putut avea asupra ei puterea pe

care o avea Lyle Hemming.

Zâmbi uşor, în timp ce intră în camera rece, căutându-şi în semiîntuneric cămaşa transparentă de nailon.

Toate visele ei cu privire la o carieră solidă, în care rolul unui bărbat era neglijabil, se risipiră ca prin minune, deşi era pe deplin conştientă de faptul că Lyle nu se gândea să se căsătorească vreodată.

Sally îşi trase cu grijă cămaşa de noapte peste trupul gol şi înfrigurat.

La naiba. Lyle nu pomenise nimic despre dragoste, în momentele lor de intimitate.

Poate, totuşi, nu era stilul lui, se îmbărbătă ea.

Era oare prea accesibilă?

Gândul se strecură încet în mintea ei şi rămase acolo cu insistenţă.

N-o să facă acum scene de virgină, îşi spuse ea. Când se va întoarce Lyle, îl va face să înţeleagă că-l doreşte.

Sally tocmai revenise în cameră după duşul care o îndemnă şi mai mult la visare, când Lyle

deschise uşa camerei ei şi o măsură cu ochi strălucitori.

- Dumnezeule, cât eşti de frumoasă, spuse el, dar nu se mişcă, aşteptând ca ea să-i cadă în braţele întinse.

Sally făcu câţiva paşi şi-şi lăsă capul pe pieptul lui, şi atunci el o înconjură cu putere.

O sărută cu delicateţe, apoi o luă în braţe şi o duse nu în patul ei, aşa cum constată cu surprindere Sally, ci în patul nupţial din sufragerie.

Simţi acoperământul mătăsos şi apoi sărutările lui experte, care păreau să cunoască cele mai sensibile puncte ale corpului ei.

Sally răspundea din toată inima la fiecare atingere şi gemu frustrată, împiedicându-se de cămaşa lui.

Lyle îi observă reacţia şi se ridică, oprindu-se la câţiva paşi de pat şi începând să se dezbrace.

- Să nu fugi, şopti el, privind-o zâmbind.

Sally simţi că n-ar fi putut face nicio mişcare în acel moment, nici dacă ar fi anunţat-o că stă pe o bombă pe cale să explodeze.

Lyle Hemming se întoarse în pat şi Sally îl primi tremurând de dorinţă, mângâindu-i înfrigurată umerii musculoşi şi spatele puternic.

Bărbatul o prinse cu putere sub el, murmurându-i ceva la ureche, răguşit şi întretăiat.

- Lyle, te rog, şopti Sally, n-am mai făcut asta niciodată, înainte, continuă ea speriată, deşi îl dorea din toată fiinţa ei.

- Cum? îşi ridică el ochii spre ea, surprins şi alertat în acelaşi timp. Ce-ai spus? accentuă el, surprins.

- N-am mai făcut niciodată dragoste cu un bărbat, răspunse ea cu respiraţia accelerată, în timp ce el se rostogoli încet pe o parte.

- Ai ales foarte bine momentul să-mi spui una ca asta, comentă el ironic, trecându-şi nervos mâinile prin părul ce-i căzuse pe frunte în dezordine.

Imediat, însă, camera fu inundată de o lumină galbenă, care nu semăna deloc cu lumina obişnuită a farului.

- Ce se întâmplă? întrebă Sally, ridicându-se

într-un cot în momentul în care lumina se repetă cu insistenţă.

- Cineva are probleme, răspunse Lyle şi se îmbrăcă în cea mai mare viteză. Tu rămâi în casă, ordonă el şi se îndepărtă în fugă.

Ce putea să însemne asta într-o astfel de noapte? se întrebă Sally cu îngrijorare, aranjându-şi cămaşa de noapte şi repezindu-se la fereastră, încercând să înţeleagă ce putea fi. Un alt val de lumină inundă insula şi Sally îl văzu în mijlocul ei pe Lyle, alergând grăbit spre mare.

Vântul suflă cu putere, zâgâlţâind ferestrele din toate încheieturile şi Sally se îndepărtă speriată.

Doamne ajută pe toată lumea, se pomeni ea rugându-se şi alergă în camera ei, unde îşi trase la repezeală blugii, puloverul şi geaca, după care se încălţă şi ieşi în fugă din casă, nerăbdătoare. Nu putea sta locului când poate cineva avea nevoie de ea, se gândi Sally aprinzând lanterna pe care o găsi agăţată pe uşa de la intare.

Străbătu în fugă terenul din faţa casei, uitându-se îngrijorată după Lyle Hemming. In cele din urmă îl zări coborând scările spre plajă şi Sally îl strigă din răsputeri, urmându-l în fugă, din răsputeri.

Nu avu însă nevoie de prea mult timp pentru a înţelege că strigătele ei erau risipite de vânt în cele patru zări, fără ca cineva s-o poată auzi.

Continuă să alerge şi să-l strige totuşi pe Lyle şi în cele din urmă îl auzi răspunzându-i ceva de genul. întoarce-te în casă.

Sally însă continuă să alerge pe urmele lui, ca o femeie care simţea că misiunea ei cea mai importantă era să-şi urmeze iubitul.

Valurile îi ajunseră până la glezne când în sfârşit îl găsi, căţărat pe o stâncă.

- Ce dracu cauţi aici? spuse el, continuând să mişte lumina lanternei în cercuri largi.

Ti-am spus să stai în casă.

A

- întoarce-te şi tu în casă, Lyle, nu e nimic de făcut pe o astfel de vreme, scânci ea, disperată.

Era strigătul unei femei îndrăgostite care privea cu groază cum iubitul ei îşi risca viaţa

pentru a o salva pe a altora.

- Pleacă de aici, strigă el, am destule pe cap acum, nu trebuie să mai port şi grija ta, răbufni el, îndreptând atent lanterna spre stâncile de la marginea apei.

Apoi totul se întâmplă cu viteza fulgerului şi Sally simţi că nu va uita niciodată strigătele disperate după ajutor ale celor care se izbiseră dintr-o dată de stânci, în timp ce barca în care se aflau se dezintegră sub puterea furtunii.

Impresionată, Sally alergă imediat pe urmele lui Lyle şi, fără niciun cuvânt, se aplecă împreună cu el peste trupurile ude, care încercau cu disperare să se agaţe de stânci, împotriva vântului care le zădărnicea fiecare mişcare.

In cele din urmă, reuşiră să scoată din apă două persoane, aproape îngheţate din valurile care se năpustiră cu putere, hotărâte parcă să distrugă totul în calea lor.

O altă rafală de vânt şi Sally fu trânti la pământ. Simţi, apoi, sub tâmplă, ascuţişul unei stânci pierdute în mare, după care totul se

întunecă brusc în jurul ei.

Când îşi reveni - nu putea spune cu precizie peste cât timp - simţi căldura unui sărut pe fruntea îngheţată.

Era cel mai extraordinar sărut, al celui mai extraordinar om pe care-l cunoscuse vreodată.

- Imi pare rău, şopti ea. Am vrut doar.

Lyle îi puse un deget pe gură şi-i îndepărtă părul de pe frunte, mângâind-o uşor ca o adiere.

Sally încercă să mai spună ceva, dar buzele lui se aplecară cu tandreţe spre ale ei.

Niciodată, nimeni, n-o mai sărutase cu atâta dragoste.

Capitolul 6

Croncănitul răguşit al pescăruşilor o trezi pe Sally din cel mai adânc somn pe care-l avusese vreodată.

Lumina cenuşie din camera îngustă şi rece îi aminti vag că era acolo din partea revistei pentru care lucra.

Deschise ochii mai bine şi oftă, dându-şi seama cât de abulică era în acel moment.

Se ridică şi privi pe fereastra din colţul camerei.

Pescăruşii zburau alarmaţi de colo-colo, ţipând disperaţi, ca şi cum ar fi urlat de tristeţe că le-a fost distrusă casa.

Da. venise aici, pe o insulă liniştită şi izolată, numită Rock Island, pentru a scrie un articol despre farurile rămase pe coasta de nord a Pacificului.

Cu un efort considerabil al memoriei îşi reaminti că un om pe nume Lyle Hemming fusese lăsat să aibă grijă de far. Apoi îi veni în minte dezastrul din noaptea trecută.

Intră încet în baie, se spălă ca o pisică, pe

urmă se îmbrăcă în nişte blugi curaţi şi-şi puse o cămaşă, peste care aruncă un sveter cu fermoar, pe care-l lăsă deschis, grăbindu-se să vadă ce se întâmpla în restul casei.

Când intră în sufragerie, înmărmuri.

Pe patul larg, stătea nemişcat, cu mâinile pe piept de parcă ar fi fost mort, un bărbat înalt şi bine făcut, acoperit cu o pătură până la brâu.

Scăpase de urgia de afară pentru a veni să moară aici?

Sally se apropie încet, speriată, de pat.

Bărbatul deschise ochii, fără a face nicio altă mişcare.

Era blond, cu părul lung, iar albastrul privirilor lui o măsurară cu atenţie.

- Bună, spuse Sally.

Cum te simţi?

- Acum, că te văd pe tine, foarte bine. Cred că am mierlit-o şi m-am trezit în paradis, zâmbi el, cercetându-i bluza în dreptul pieptului.

- Nu e cazul să glumeşti, acum. Dacă Lyle n-ar fi reuşit să te salveze, chiar că acolo ajungeai.

- Lyle? E soţul tău? Ah, nu-mi spune că fata visurilor mele e măritată, răspunse el, continuând să surâdă.

- Nu sunt măritată, spuse Sally, retrăgându-se de lângă pat, ca şi cum ar fi realizat în acel moment că se afla în preajma cuiva care suferea de o boală contagioasă. Lyle Hemming are grijă de far în această perioadă, până la întoarcerea fratelui său, John Hemming, care este adevăratul paznic al acestor locuri.

- A, deci Lyle e locţiitorul, răspunse bărbatul, cu seriozitate de astă dată, trăgându-şi mai bine pătura pe corpul gol.

O cascadă de păr blond se revărsă imediat pe pieptul lui la această mişcare, şi Sally avu în faţă imaginea unui bărbat dotat cu o virilitate extremă, după toate aparenţele.

- Cine a mai fost pescuit, atunci? continuă el, privind-o cu ochii măriţi de curiozitate şi interes. Căpitanul Bradshaw, Phil Corning? Jack O'Neal?

- Nu ştiu, răspunse Sally încet.

- Ai luat şi tu parte la serviciul de salvare?

- Nu, nu chiar.

- într-un fel, a luat şi ea parte la asta, spuse Lyle intrând în cameră, obosit şi trist.

- Doar eu am fost salvat? întrebă străinul.

- Si căpitanul.

Sally privi cu atenţie durerea din ochii albaştri ai bărbatului întins pe patul pe care ea trăise cele mai frumoase momente ale vieţii ei de până atunci şi se retrase în bucătărie.

Işi turnă o ceaşcă mare de cafea fierbinte, gândindu-se la faţa obosită a lui Lyle, atât de diferită de expresia pe care o avusese în timpul momentelor dinaintea anunţării dezastrului.

Peste câteva minute, Lyle intră şi el în bucătărie, cerându-i o ceaşcă de cafea.

- Da, răspunse Sally, ridicându-se imediat. Stai jos. Eşti foarte obosit. Sally îi oferi scaunul pe care-l ocupa el de obicei la masă şi-i umplu o ceaşcă mare cu cafea fierbinte.

- Mulţumesc, spuse el, ducând imediat ceaşca la gură.

Pentru prima dată în viaţa ei, Sally se simţi

extrem de
inconfortabil în prezenţa unui bărbat.

Momentele petrecute în intimitate cu el îi erau foarte viu întipărite în minte, dar ele aveau acum o cu totul altă substanţă, din cauza celor întâmplate imediat după aceea.

- Cum a primit vestea morţii colegilor lui?

- Ca orice marinar căruia i se spune că din tot echipajul au supravieţuit doar doi. Cred că va trece printr-o suferinţă cumplită în perioada următoare, întrebându-se de ce doar lui i-a fost dat să mai trăiască.

Vorbi cu atâta siguranţă, ca şi cum ar fi intrat în pielea tânărului blond şi ştia exact ce se petrecea cu el în acele momente.

Sally îl privi cu atenţie, uimită de contrastul dintre sprâncenele lui negre şi frumos arcuite şi paloarea feţei.

- Ai mâncat? întrebă ea.

- Nu. Acum e mult mai important pentru mine să mă gândesc dacă Bradshaw şi Nielsen vor trăi, decât să mă gândesc la mâncare. Bradshaw cred că era şeful echipajului

vaporului de pescuit şi este complet dărâmat de cele întâmplate.
A

- înţeleg, răspunse Sally. Dar ai încă datoria de a face ca farul să funcţioneze normal, nu uita asta. Ai fost azi-dimineaţă în turn?

- Da, o asigură el. E responsabilitatea mea.

- Da, conştiinţa responsabilităţii e un lucru bun dacă nu devine o obsesie, comentă ea spiritual. Vrei şuncă la ouă? întrebă apoi, deschizând frigiderul.

Lyle zâmbi uşor.

- Da. Vezi să fie bine prăjite, comentă el, luând încă o gură de cafea. Ce-ţi mai face mâna?

Sally privi surprinsă noul ei bandaj şi răspunse grăbit:

- N-am avut timp să mă gândesc la asta. Oricum, îmi pare foarte rău că nu te-am ascultat aseară şi ţi-am creat dificultăţi, când aveai deja atâtea responsabilităţi.

- Problema e că în momentul în care ai căzut ţi s-a redeschis rana de la mână şi ai pierdut ceva sânge până am reuşit să mă ocup de tine.

Sally îi privi silueta zveltă şi simţi din nou emoţia pe care i-o producea apropierea lui, de fiecare dată când rămâneau împreună.

Puse ouăle în tigaie cu degete tremurânde şi se minună că nu dăduse totul pe de lături, atât de mult o afecta prezenţa lui şi amintirea a ceea ce fusese între ei.

Ghicindu-i parcă starea, Lyle se apropie şi o îmbrăţişă.

- Lyle, şopti ea, te rog.

Bărbatul o strânse şi mai tare la piept, căutându-i faţa.

- Lyle, şopti ea din nou.

Lyle se aprinse însă şi mai tare şi începu s-o sărute cu pasiune pe gură, primind imediat un răspuns devastator.

îşi ridică mâinile şi-l cuprinse după umeri, sărutându-l cu toată pasiunea de care era în stare.

Era poate imoral ce se întâmpla acum între ei, în timp ce urmările tragediei abia întâmplate plana încă peste toată casa, dar adora atingerile lui şi-l iubea cu fiecare fibră a fiinţei ei.

- Intenţionaţi să-mi daţi foc împreună cu această casă? sună o voce gâjâită aproape de ei. Sally se retrase câţiva paşi înapoi, privind cu groază fumul din cameră şi ceea ce mai rămăsese din micul dejun preparat pentru Lyle.

- Am făcut-o, spuse Lyle alergând să ia tigaia de pe foc, în timp ce străinul blond îi măsura din cap până-n picioare.

Sally făcu ochii mari, vinovată, spre tânărul învelit în pătură până la brâu.

- In ce voi mai prepara micul dejun, acum? spuse Sally, uitându-se spre tigaia devenită de nefolosit.

- Mai sunt câteva vase pe-aici, răspunse Lyle şi adăugă apoi, întorcându-se spre străinul din uşă:

- Intoarce-te în pat, te rog, îţi voi aduce ceva de mâncare în câteva minute.

- La dracu cu patul, răspunse acesta şi se aşează pe scaunul pe care stătea de obicei Sally. N-am de gând să mor încă, aşa că ar fi mai bine să-mi aduceţi hainele.

- Vrei să bei o cafea până îţi voi face ceva de

mâncare? întrebă Sally. Tânărul încuviinţă, după care luă ceaşca de cafea şi se supuse ordinului tacit al lui Lyle, care-l ridică de pe scaun şi-l îndreptă spre uşă.

- îmi pare foarte rău, Lyle, spuse Sally, îmbrăţişându-l din nou pe iubitul ei.

-îţi pare rău? Pentru ce? Orice femeie din lume e fericită să-şi îmbrăţişeze logodnicul, răspunse el, surâzând cu subînţeles.

- Nu glumi cu lucrurile astea, Lyle, răspunse ea, strângându-l şi mai tare la piept pe bărbatul care-i îndeplinea cele mai ascunse năzuinţi.

- E adevărat ce mi-ai spus azi-noapte? întrebă el brusc, sărutând-o din nou, în timp ce inima ei bătea să se spargă.

- Despre ce anume vorbeşti?

- Că n-ai făcut niciodată dragoste cu un bărbat, şopti el cu buzele lipite de gâtul ei.

- Da.

- Si chiar vrei s-o faci doar cu bărbatul cu care te vei căsători?

- Da.

-Atunci, ar trebui să plănuim căsătoria

noastră, şopti el, sărutând-o uşor pe bărbie.

- Vrei să te căsătoreşti?. Cu mine?.

- Dacă doar aşa te pot avea, surâse el poznaş. Doar aşa te pot avea, nu-i aşa? o prinse el de bărbie, forţând-o să-l privească în ochi.
A

- Intr-un fel. da.Cu toate că. nu mai ştiu. Vreau doar să fiu cu tine, Lyle.

- N-am spus că nu vom face dragoste până când nu vom semna actele, dar ştiu că, oricum, asta mi-e soarta: să-mi pui tu lanţul după gât, surâse el larg, dezvelindu-şi dinţii albi şi puternici.

- Asta e valabil şi pentru mine, răspunse ea şi Lyle o sărută din nou până simţi că-şi pierde răsuflarea.

- Atunci, e mai bine să ne gândim de pe-acum la căsătorie. Sally însă nu se mai gândi la nimic, în afara plăcerii pe care o simţea în braţele lui.

Cunoscuse multe femei, în sens biblic, se gândi ea apoi, dar m-a cerut pe mine, Sally Brown, de soţie.

Lyle o îndepărtă încet şi-i spuse şoptit:

- Vom avea o altă vizită aici curând, dacă nu prepari ceva de mâncare pentru căpitan şi vikingul său.

Sally surâse, dar se simţi extrem de dezamăgită că trebuia să plece din braţele lui.

- Atunci să mă grăbesc, răspunse ea. Am văzut că eşti puţin gelos.

- N-aş fi, dacă n-aş fi observat cum te priveşte Nielsen.

- Sper că de data asta voi reuşi să nu mai ard mâncarea, trecu Sally cu dibăcie peste răspunsul lui.

- Nu te voi mai deranja de data asta, aşa că îţi poţi vedea liniştită de treabă.

- Dar nici tu n-ai mâncat nimic.

- Nu mi-e foame. Dar nu-ţi face griji. Voi avea o poftă de lup, după ce voi dormi câteva ore.

- Poţi să te ocupi şi de turn şi de vizitatori în timpul ăsta?

- Bineînţeles, nu e nicio problemă, zâmbi ea cu căldură.

Abia după ce ieşi Lyle, Sally realiză că nu ştia nimic

despre căpitan.

Avea nevoie de doctor? Nu-i vorbise despre el, decât că e cel de-al doilea salvat.

Â

în timp ce prepară cu grijă o altă omletă cu şuncă, Sally se gândi la evenimentele din ultimul timp.

Niciuna dintre colegele ei n-ar putea crede ce s-a întâmplat, că donjuanul de la catedra de engleză o ceruse de nevastă.

Ea însăşi îl văzuse la club împreună cu blonda aceea atât de apetisantă, mână în mână.

Da, Lyle era un profesor celebru, femeile erau pretutindeni în viaţa lui, îşi spuse ea, aşezând cele preparate pe o tavă.

Da, dar ea va fi soţia lui, medită ea, punând o ceaşcă mare de cafea alături de farfuria cu ouă prăjite.

Doar o floare mai lipsea, pentru ca tot aranjamentul să fie perfect. Ochi Albaştri, însă, ar interpreta în cu totul alt mod delicateţea ei, aşa că era mai bine să se limiteze la atât. Era cel mai desăvârşit macho pe care-l văzuse vreodată. Un om care iubea viaţa în toate

formele sale.

Cu sentimentul că se transformase într-o adevărată cenuşăreasă, Sally urcă din nou scările turnului, după ce dusese micul dejun celor doi vizitatori şi după ce spălase vasele la bucătărie.

Işi făcuse de asemenea timp pentru a prepara un mic dejun simplu, cu cafea şi pâine prăjită, pentru ea însăşi.

Lyle nu mâncase nimic, dar probabil un somn bun era

tot ce avea nevoie pentru moment. In timp ce deschise uşa grea a turnului, fu copleşită de responsabilitatea care cădea acum în întregime pe umerii ei.

Orice greşeală ar putea duce la un nou dezastru.

Gândul îi zbură la căpitanul vasului de pescuit, cazat la cel de-al doilea etaj al casei.

Părea foarte rău, cum stătea întins în pat, acoperit până la bărbie, când intrase în camera lui, pentru a-i duce tava cu mâncare.

Deşi nici măcar nu-i zâmbise, ceva din ochii lui plini de detaşare şi ironie, îi amintiră de atitudinea de viaţă a tatălui ei.

- Sper că vă place omleta cu şuncă, domnule căpitan, spuse Sally, imediat ce intră în încăperea în care se odihnea bătrânul lup de mare. Pentru moment, e tot ce vă pot oferi, continuă ea.

Si cafea.

- Nu mi-e foame, spuse el, refuzând categoric mâncarea şi făcându-i un semn din mână să plece cu tava din faţa lui.

Sally se opri la câţiva paşi de pat.

De altfel, nu era deloc surprinzător că un căpitan de vas, care şi-a pierdut cea mai mare parte a echipajului noaptea trecută, refuza acum să mănânce.

- Dar puţină cafea nu strică niciodată nimănui, încercă Sally să zâmbească, îngăduitor.

Puse apoi tava pe măsuţa din mijlocul camerei şi se apropie de pat cu ceaşca de cafea în mâini.

- Ar fi bine să beţi puţină cafea, insistă ea. Vă veţi simţi mai bine.

Căpitanul încercă să arunce cât colo ceaşca din mâinile ei, dar Sally reuşi să se ferească la timp.

- Ti-am spus că nu vreau nimic, strigă el cu violenţă. Doar să pleci şi să mă laşi în pace.

Sally rămase însă pe loc, privindu-l cu compasiune.

- Nu mai poţi schimba lucrurile, căpitane Bradshaw, şi cred că şi lor le plăcea cafeaua dimineaţa.

- Erau soţi şi taţi, se tângui el, neluând-o în seamă. Nu mai pot să-i întorc.

- Nu, nimeni nu mai poate asta, răspunse Sally cu căldură în glas. Ar fi putut avea şi ei singuri mai multă grijă de ei, responsabilitatea n-a fost în întregime a dumneavoastră.

- Ah, dar eu am avut grijă de ei, răspunse el pe un ton plângăreţ şi îndurerat. Toţi mă vor blama pe mine pentru ceea ce s-a întâmplat.

- Cum vă pot blama pe dumneavoastră pentru furia naturii? întrebă Sally încet. Nu

dumneavoastră aţi înteţit vântul, nu dumneavoastră aţi ordonat valurilor să vină cu puterea cu care au venit, nu dumneavoastră aţi creat terenul atât de accidentat de la marginea acestui ţărm. Atunci, de ce aţi fi dumneavoastră responsabil de moartea acelor oameni?

Bărbatul izbucni în lacrimi, dând cu durere din cap.

- Dar de ce ei? Aveau familie şi copii. Eu nu mai am pe nimeni. Soţia mea a murit cu doi ani în urmă, de ce n-am pierit eu? N-ar fi suferit nimeni. Si mie nu-mi pasă dacă mai trăiesc sau nu.

- Să-ţi fie ruşine, căpitane, că ţi-ai pierdut sensul de a mai trăi, atunci. Ai un motiv foarte serios să-ţi continui viaţa pentru a ajuta familiile îndurerate. Mănâncă micul dejun şi bea-ţi cafeaua, că trebuie să te pui repede pe picioare. îţi revine acum dumitale rolul de tată şi bunic. Vrei să abandonezi aceşti copii?

Sally începu să plângă în hohote ea însăşi. Furtuna de ieri noapte a lăsat multe femei văduve şi mulţi copii fără tată. Dar nu era totul

pierdut, atâta timp cât căpitanul mai trăia şi el trebuia să înţeleagă asta.

Friptura era aproape gata când Lyle intră în bucătărie, cu ochii încă inflamaţi de somnul în care căzuse aproape o zi întreagă.

Promisiunea ei că va avea grijă de turn îi luase o mare greutate de pe umeri şi astfel se putuse odihni liniştit.

Nielsen, îmbrăcat în hainele spălate şi uscate cu grijă de Sally, intră şi el ca o vijelie, cerându-i lui Lyle să-l ducă în turn, pentru a înţelege mai bine cele întâmplate.

Pe urmă, agitându-se ca un leu în cuşcă, ieşi să cerceteze insula pas cu pas, bucată cu bucată. Nava căpitanului nu trebuia lăsată pe alte mâini.

După un timp, se întoarse în casă, plin de forţă şi de optimism:

- Ah, ce miros plăcut, spuse el. O femeie care găteşte în aceste vremuri e ca o fotografie frumoasă şi dătătoare de speranţă, dintr-o revistă de succes.

Sally îl privi râzând scurt, după care

deschise frigiderul şi luă două sticle de bere:

- Te tentează? întrebă ea.

- Bineînţeles, răspunse gigantul şi desfăcu repede sticla, nemaiaşteptând un pahar.

După o uşoară ezitare, Lyle îi urmă exemplul.

- De ce nu-l aduci şi pe căpitan în sufragerie? întrebă Sally, privindu-l cu îndrăzneală pe viking. Cred că s-ar simţi mai bine. Nielsen îi aruncă o ocheadă lui Lyle şi aşteptă un răspuns.

- Ai auzit ce a spus şefa, atunci trebuie să ne executăm, replică Lyle cu blândeţe.

Tânărul zâmbi larg şi ieşi din bucătărie.

- Cum ţi-a venit ideea? întrebă Lyle revenind. Ce să facă în sufragerie căpitanul? Să citească din Shakespeare?

- M-aş bucura dacă ar face-o, surâse Sally.

Pentru câteva clipe, între ei se aşternu tăcerea. Apoi, Lyle spuse pe un ton de reproş:

- Stii, ceva? Eşti o snoabă. Cea mai mare snoabă din câte au existat vreodată. O snoabă care se uită de sus la persoanele mai puţin educate. Dar probabil e o calitate printre jurnalişti, ca şi printre critici.

- Nu e adevărat, răspunse Sally furioasă, în timp ce Lyle deschise frigiderul şi luă furios încă două sticle cu bere. Anunţă-ne când e gata carnea, răcni el şi ieşi.

Ce-l apucase? se întrebă Sally. Nu făcuse nimic, care să-l provoace în asemenea hal. Desigur, era vorba despre nişte resentimente mai adânci, în ceea ce o privea.

Cartea lui era scrisă într-un mod comercial, pentru oamenii simpli, asta era ceea ce-l rodea acum.

Cina decurse într-o atmosferă destul de rece, cu excepţia momentelor în care Nielsen le povesti câte ceva din peregrinările lui pe mare.

Căpitanul rămase tăcut tot timpul, îmbucând cu greutate felurile pe care Sally i le puse cu grijă în faţă.

- Aş vrea să gustaţi puţin din plăcinta mea cu căpşuni, insistă Sally.

- Nu, eu.. .şopti el.

Dar Sally continuă să insiste.

- Doar puţin.

- Bine, atunci. căzu el de acord, în sfârşit.

Astfel, până la urmă, cei trei bărbaţi mâncaseră tot şi se retrăseseră în sufragerie, pentru cafea.

Sally spălă vasele, gândindu-se cu mulţumire ce compliment frumos îi făcuseră nelăsând nimic în farfurii.

După câteva minute, Lyle intră în bucătărie, spunându-i pe un ton distant:

- Trebuie să urc în turn pentru un timp. Când mă voi întoarce, vreau să joc cărţi cu Tim Nielsen. Crezi că te poţi ocupa tu de căpitan? Dar cred că nu e necesar să insişti în ideile tale cu privire la comportamentul pe care aceşti oameni ar trebui să-l aibă în viziunea ta. E normal să fie dărâmaţi după tot ce s-a întâmplat.

Sally se simţi profund nedreptăţită şi nu-şi mai putu stăpâni lacrimile, care începură să-i curgă şiroaie pe obraji. Dovedise atâta compasiune pentru ei, tot timpul zilei, mai ales faţă de căpitan. Nu avea dreptate să-i vorbească într-un asemenea mod.

Modul în care îi vorbise de dimineaţă îl

scosese din depresia profundă în care se aflase şi reuşise să-l aducă la cină şi să-l determine să mănânce. Nu era acesta un mic triumf al ei?

Era prea mult.

Sally începu să tremure de nervozitate.

Era, într-adevăr, John Ainslie una şi aceeaşi persoană cu Lyle şi insinuările ei cu privire la marea literatură îl făcuseră să-i fie ruşine de ceea ce scria, că se comporta acum cu ea atât de revoltător?

Trebuia să ştie cu certitudine, toate acestea. Era vital pentru ea să descopere adevărul.

Capitolul 1

Sally juca aşadar table cu căpitanul toată seara, bucurându-se ca un copil văzându-l cum câştigă partidă după partidă.

Recâştigarea respectului de sine, chiar şi într-un domeniu atât de neînsemnat, era foarte importantă pentru el.

Mult mai important decât faptul că pierdea ea.

Cu Lyle schimbase doar câteva priviri fugare în tot acest timp. dar părea că până şi amintirea momentelor lor de intimitate dispăruse din memoria lui, atât de mult reproş se putea citi în ochii lui, când îşi întorsese capul spre ea.

O condamna, încă, pentru ceva ce ea nu fusese niciodată, se gândi Sally, care nu avusese de când se ştia nici cel mai mic gest de snobism. Se făcuse aproape unsprezece, când Lyle se ridică şi spuse, uitându-se peste umăr la ea:

- Trebuie să mă ocup din nou de turn, dar mă voi întoarce aici.

- Dar n-ai stat aproape deloc singur astăzi cu

logodnica ta, exclamă Tim şi Sally simţi privirile căpitanului ţintuite cu surpriză asupra ei.

- Sunteţi logodiţi? întrebă el plin de curiozitate.

- Bineînţeles, spuse Tim, făcându-i lui Lyle un semn discret cu ochiul. Deci trebuie să ne cam retragem, căpitane.

- Nu, nu e nevoie, răspunse Lyle. Nu sunt într-o formă prea grozavă în seara asta, surâse el cu subînţeles.

Se lăsă o tăcere bruscă între ei, dar imediat ce paşii lui Lyle se îndepărtară pe scări, căpitanul îşi ridică ochii spre Sally.

- Iartă-mă, te rog, n-am ştiut. Se pare că provocăm o serie întreagă de încurcături, pe-aici.

- Nu, n-aţi creat niciun fel de probleme, doar că Lyle e foarte ocupat. A venit aici pentru a scrie o carte şi trebuie să se ocupe şi de far, în lipsa fratelui său.

- E scriitor? Dar parcă zicea că e profesor. Oricum, se vede că e un băiat foarte deştept, spuse Tim.

- Nu prea pare că-l apreciezi ca scriitor, spuse încet căpitanul. Respecţi mai mult munca sa de profesor?

Sally făcu o pauză. Ce putea să răspundă? Dacă le-ar fi spus că nu ştie nimic despre modul în care scrie era o notă cât se poate de proastă pentru ea, că s-a hotărât să se căsătorească cu un bărbat pe care nu-l cunoştea îndeajuns de bine.

In fond, cum putea fi sigură că literatura lui nu era de calitate, de vreme ce nu văzuse niciun rând din ce scria?

De aceea, răspunse foarte sigură pe ea:

- Ah, nu e adevărat că nu sunt de acord cu munca lui de scriitor, comentă ea, ridicându-se în picioare şi luând din bibliotecă un volum de John Ainslie. Acestea toate sunt scrise de el, desigur sub pseudonim, pentru a nu intra în conflict cu interesele şi imaginea sa de profesor universitar.

- Tim se ridică şi el în picioare, surprins:

- Vrei să spui că John Ainslie e unul şi acelaşi cu Lyle Hemming? Dumnezeule. Am citit fiecare

volum de două ori.

E un scriitor foarte bun, continuă el. Ce situaţie surprinzătoare, exclamă el din nou.

Sally simţi că e timpul să bată într-un fel în retragere, aşa că interveni brusc::

- Să nu-i pomeniţi nimic despre toate acestea, pentru că nu e bine să se ştie că el.

- La dracu! replică Tim, vrei să spui că n-ar fi bine văzut la universitate pentru că scrie cărţi pe înţelesul tuturor?

- Nu, nu, răspunse Sally, neştiind cum să iasă din încurcătură, dar vezi. El e un profesor faimos şi. Nu vrea să se ştie că scrie aceste cărţi, pentru că munca lui de profesor îl interesează mult mai mult şi. Nu-i spuneţi că v-am spus asta. Nu m-ar ierta niciodată.

Dumnezeule, cum a putut să facă asta? O ceruse de nevastă, dovada supremă că s-a încrezut în ea.

Mai târziu, când se duses la culcare, se frământă în pat multă vreme până reuşi să adoarmă în sfârşit.

Cum putuse fi atât de proastă să vorbească

despre presupunerile sale cu nişte străini? Urmările puteau fi foarte neplăcute pentru ea, îşi spuse Sally alarmată.

Stătu aşa multă vreme cu ochii aţintiţi în tavan, gândindu-se multă vreme la descoperirile sale din seara aceea.

Câştigase mai mult decât orice femeie din viaţa lui Lyle de până atunci şi acum.

Il iubea pe Lyle Hemming şi nimic în lume nu va putea schimba asta, dar va trebui să ştie tot adevărul despre el.

In zilele care au urmat, inconfortul vieţii de pe Rock Island începu să-şi pună amprenta pe feţele celor doi vizitatori.

- Când vom putea pleca de aici? se tânguia de-acum la nesfârşit, Tim, nerăbdător să-şi reia viaţa dinaintea accidentului care-l silise să rămână în pustietatea aceea.

- Nu cred că va mai trece mult, răspunse Lyle cu calm. Imediat ce vremea se restabileşte, va ajunge aici o ambarcaţie cu care veţi putea pleca, replică el cu ochii la Sally, gândindu-se,

probabil că ea era cea care ardea de nerăbdare să se întoarcă la civilizaţie, mai mult decât oricare dintre ei.

A

In ultimul timp, Lyle se purtă destul de politicos cu ea, dar nu mai dădu niciun semn că îşi doreşte să rămână singuri.

Ce se întâmpla, atunci, cu decizia lui de a se căsători cu ea, Sally nu putea să spună, şi această situaţie atât de incertă o marcă din ce în ce mai mult.

Timpul părea suspendat undeva, în afara sentimentelor romantice care păruseră până atunci că vor schimba sensul vieţii ei, într-o direcţie nouă şi absolut unică.

A

îndatoririle ei faţă de bunul mers al casei îi ocupau de altfel tot timpul, iar seara cădea de oboseală, adormind înainte de a mai face vreo analiză a situaţiei în care se afla.

Lyle stătu mai mult în camera lui, dar nu fără folos, pentru că într-una din zile o anunţă cu mulţumire în ochi că, în sfârşit, terminase cartea.

Sally se afla în bucătărie, curăţând cartofi pentru cină, când îi dăduse vestea şi înmărmuri cu cuţitul în mână, privindu-l entuziasmată în ochi:

- E. e minunat! răspunse ea surprinsă, fixându-l cu ochi mari, în timp ce Lyle aştepta în mod evident o reacţie de admiraţie din partea ei.

- N-ai nicio idee despre ce înseamnă pentru un scriitor să termine o carte? întrebă el, pe un ton destul de ironic şi de nervos.
Nu, îşi răspunse tot el. Habar n-ai. Nu v-au învăţat nimic despre toate astea la universitate. Doctorul Jaffres, profesorul tău, nu v-a spus nimic despre toate astea, presupun. N-avea de unde să ştie.

Sally scăpă fără să vrea cartoful în chiuvetă şi răspunse cu o agitaţie crescândă.

- Nu, nu ne-a vorbit despre munca la cărţile de duzină, dacă la asta te referi.

Si nici despre scriitorii care le scriu, deşi, aparent, sunt preocupaţi să-i dăscălească pe alţii despre ce înseamnă o operă de artă.

- Ce te face să crezi că sunt adeptul ideii „cantitate fără calitate?"replică el, fulgerând-o cu privirea.

- A, nu eşti? Ce înseamnă atunci să scrii pe gustul maselor, pentru succesul de moment şi nu pentru ceva ce străbate sigur timpul, chiar dacă ar fi ceva de mărimea unei maxime?

Sally aproape că strivi cartoful de marginea chiuvetei în timp ce vorbi şi Lyle o privi cu ochi întunecaţi de dezaprobare.

- Nu-ţi pui niciun minut problema că orice gust individual poate fi subiectiv? replică el cu nervozitate.

- Nu sunt critic de artă, ştiu, dar.

- A, nu? Cred că m-am lămurit, spuse el şi se întoarse nervos pe călcâie, fără a mai spune niciun cuvânt în plus.

***

în timpul cinei, Sally se gândi că trebuia să pună mâna cu orice preţ pe câteva părţi din cartea lui Lyle Hemming şi să le insereze în articolul la care tocmai lucra.

Problema era, reflectă ea câteva minute mai

târziu, în timp ce jucau din nou cărţi în sufragerie, că nu prea avea cum să pătrundă în camera lui Lyle fără riscul ca acesta s-o surprindă. Insula aceasta, îşi spuse ea, era departe de a fi un loc ideal pentru spionaj. Orice deviaţie de la program era imediat suspectată.

Viaţa ei de dinainte părea atât de îndepărtată în timp, că aproape îi era imposibil să refacă în minte chipul colegilor sau al prietenilor ei.

Cu fiecare zi care trecea, insula şi atmosfera ei părea s-o prindă cu şi mai multe tentacule.

- Hei, Ochi Verzi.

Sally îl privi surprinsă, constatând că folosea aceeaşi formulă de adresare pe care o folosea ea însăşi în legătură cu el, de cele mai multe ori.

- Ce am făcut? întrebă ea, privindu-l cu insistenţă.

- Problema e ce n-ai făcut, surâse el. E foarte greu să câştigi un joc, când partenerul tău e plecat în altă lume, în proporţie de nouăzeci la sută. Ai habar de ce s-a întâmplat aici?

- Imi pare rău, Tim, spuse ea, privind cărţile

pe care le aruncă în joc.

- E-n regulă, dar încearcă să te concentrezi puţin şi să uiţi pentru moment de rochia albă de mireasă şi de buchetul de trandafiri, bine? întrebă el cu subînţeles.

Jocul continuă şi Sally încercă să se concentreze mai mult, dar ideea viziunilor de duzină în legătură cu căsătoria, o urmări cu insistenţă.

In scenariul cu pricina, se vedea pe ea, într-o bisericuţă ca oricare alta, la braţul unui tată mândru de isprava pupilei lui, îmbrăcată într-o rochie care abia dacă-i punea în evidenţă formele, cu părul strâns dramatic în chingile unui voal demodat.

In capul scărilor, după tradiţie, o aştepta un bărbat. Evident, Lyle.

Tim o fulgeră din nou cu privirea şi pentru tot restul serii Sally fu un jucător model, punând jos, exact la timp, cea mai potrivită carte.

Visele romantice nu aveau ce căuta acolo, în seara de faţă.

O amuzase însă modul în care şi-l închipuise pe Lyle ca erou principal al unei astfel de manifestări.

Oricum, nu era posibilă niciun fel de ceremonie de căsătorie între Sally Brown şi Lyle Hemming.

Pur şi simplu nu intra în cărţi.

Posibilitatea de a cerceta camera asistentului farului veni, însă, cu foarte mare uşurinţă, seara următoare.

Cina era aproape gata, când căpitanul intră în bucătărie şi-i spuse conspirativ:

- Uite, iubito, pot să mă ocup eu de toate astea, dacă te gândeşti să faci puţină ordine în camera lui Lyle.

- Să fac ordine?.

- Păi, ştiu că oamenii faimoşi sunt prea ocupaţi pentru a se îngriji de modul în care le arată camera, dar sunt sigur că Lyle va aprecia faptul că te-ai gândit să-i schimbi aşternuturile şi să dai puţin cu mătura.

Sally se întrebă ce se putea ascunde sub cuvintele căpitanului, dar apoi îşi spuse că e un

om de modă veche, care crede că o femeie este obligată să se ocupe ea singură de confortul partenerului ei.

înarmată cu această idee, Sally urcă grăbită scările spre camera profesorului, cu inima bătându-i nebuneşte de emoţie şi speranţă.

Exista vreo lege care s-o pedepsească pentru faptul că murea de curiozitate să ştie ce făcea profesorul ei de la universitate în timpul său liber?

Si dacă exista?.

Căldura camerei o învălui imediat ce intră şi Sally se uită cu interes în jur, întrebându-se ce mai avea de făcut într-o cameră atât de curată şi de ordonată.

Deodată, privirea îi fu furată de masa de lângă fereastră.

Lângă maşina de scris, frumos ordonat, era aşezat cu mare grijă manuscrisul mult râvnit.

Munca scriitorului era sacrosantă până în momentul în care ieşea la rampă, chiar şi pentru agenţii care se ocupau de lansare.

Dar Lyle Hemming avea respect pentru o

astfel de muncă, atunci când scria o literatură lipsită de valoare?

Sally deschise, nervoasă, manuscrisul.

Un jurnalist era obligat să-i pună în adevărata lor lumină pe cei care se dădeau drept ceea ce nu erau, în fond şi Lyle Hemming era un exemplu desăvârşit, în acest sens.

,, Firul de mătase”...

Titlul o surprinse, dar surpriza cea mai mare o constitui pentru ea semnătura de-o şchioapă, aşezată imediat sub titlu: Lyle Hemming.

Nu John Ainslie, aşadar.

Confuzia se instală uşor, undeva în inima ei.

S-a înşelat?.

Dacă Lyle era ceea ce se numea un autor de bună-credinţă, în cel mai adevărat sens al cuvântului?

Titlul putea indica orice tip de literatură.

Sally trecu la pagina următoare şi o durere profundă o săgetă în inimă, citind dedicaţia scrisă cu grijă la mijlocul foii:

„Soţiei mele, Rosalie".

Soţie. Soţie. Rosalie. Rosalie.

Cuvintele îi intrară în inimă ca nişte cuţite.

Sally începu să plângă, de durere.

Atunci, într-adevăr, ce nebunie a fost să se gândească la rochia albă de mireasă şi la buchetul de trandafiri.

Era însurat!.

Lyle era deja însurat cu o femeie pe nume Rosalie.

O iubea, de vreme ce-i dedica această carte. Durerea din sufletul tinerei femei se înteţi şi mai mult, îi intră în sânge şi sângele i se scurse tot în picioare, lăsând-o palidă şi fără vlagă.

Pe ea, Sally Brown, n-o iubise niciodată, atunci. Fusese doar un expedient într-una din staţiile vieţii lui. Ca oricare dintre colegele ei de facultate, care căzuseră la picioarele lui.

Aproape fără răsuflare, Sally se îndreptă spre uşă şi o deschise cu greutate. Privirile i se îndreptară spre turn. Lumina care venea de acolo era atât de amăgitoare, exact ca bărbatul care o asigura. Radiind pentru oricine îi intra pe orbită.

Se întoarse încet şi se îndreptă spre

sufragerie.

Făcea parte dintre acele fiinţe care şi-a oferit inima, necondiţionat, unui bărbat. Unui bărbat însurat cu o femeie pe care o iubea.

Cât trebuie că a mai râs în sinea sa de această nouă cucerire fără luptă.

A râs desigur, ca orice maniac în care se încrede cineva.

Ce importanţă mai avea acum?.

Trebuia să se întoarcă în cel mai scurt timp la viaţa ei dinainte şi să părăsească această insulă blestemată.

Se întoarse în camera sa, fără a mai trece prin sufragerie, şi închise bine uşa în urma ei.

Se aşeză gânditoare pe pat, păstrându-şi jacheta pe ea şi privi îndelung pe fereastră, cerul încă înnorat.

Lacrimile îi curgeau pe obraji fără încetare şi Sally simţi că atât de furioasă nu mai fusese în toată viaţa ei.

Işi întoarse apoi capul spre uşă, unde cineva încercă să intre şi auzi imediat după asta, vocea capitanului Bradshaw:

- Sally, eşti bine? Nu era dispusă să dea ochii cu nimeni,
A
acum. Incercă să-şi ia o voce cât mai calmă şi răspunse, totuşi:

- Da.

- Eşti sigură? întrebă el, încercând din nou să deschidă. Nu te-ai mai întors în bucătărie şi m-am gândit că.

- Totul e în cea mai perfectă ordine, răspunse Sally, îndepărtându-şi părul de pe faţă cu ambele mâini. Lyle n-are nevoie de nimeni care să-i cureţe camera. N-am avut nimic de făcut acolo.

Urmă o scurtă pauză în conversaţie, după care căpitanul se auzi din nou, din spatele uşii încuiate cu grijă de Sally:

- Dacă te supără sau te nemulţumeşte ceva, poate simţi nevoia să vorbim. Poate reuşesc să te ajut.

Uneori e bine să avem cu cine discuta.

- Nu, mulţumesc. Nu s-a întâmplat nimic, doar că mi-e dor de casă, răspunse ea încet.

- N-ar trebui să simţi asta, când eşti cu

logodnicul tău. Nu, dacă te gândeşti să fii cu el pentru tot restul vieţii.

- Nu cred că îmi voi petrece viaţa alături de Lyle Hemming, spuse ea furioasă, simţind că nu poate să nu se destăinuie acestui om care-i amintea atât de mult de tatăl ei.

- Toate astea sunt din cauza prezenţei noastre aici?

- Nu. De fapt, sunt foarte fericită că s-a întâmplat să fiţi aici, răspunse Sally, cu toată sinceritatea.

Altfel, virtutea mea ar fi fost doar o altă amintire dureroasă din perioada petrecută aici, continuă ea ca pentru sine, în timp ce descuie încet uşa.

Căpitanul intră şi rămase în picioare lângă pat.

- Sunteţi, într-adevăr, logodiţi? întrebă el, privind-o cu căldură părintească.

- Nu. Am crezut că vom fi, dar acum nu mai e posibil, comentă ea, după care spuse pe un ton destul de iritat: Nu vreau să mai vorbim despre asta, căpitane.

- Cum doreşti, replică el încet, dar sper că lucrurile se vor rezolva cu bine între voi, pentru că sunteţi două persoane speciale şi m-aş bucura să vă ştiu împreună.

- Nu, nu e posibil, răspunse Sally, ridicându-şi ochii îndureraţi spre el. Dar mulţumesc, oricum, pentru gândurile bune.

Căpitanul o bătu uşor pe umăr şi dădu să iasă.

- Domnule Bradshaw, îl opri ea. Nu veţi pomeni nimic despre toate acestea în faţa lui Lyle, nu-i aşa?

- Bineînţeles că nu. Chiar dacă l-aş fi întrebat eu câte ceva, sunt sigur că nu mi-ar fi răspuns. E foarte rezervat în ceea ce priveşte viaţa lui personală, spuse căpitanul şi o salută scurt din cap.

Rezervat. Nu era un cuvânt tocmai potrivit pentru un bărbat care era însurat, dar o ceruse şi pe ea în căsătorie.

Aceasta era tactica cu care le cucerise pe toate gâsculiţele dinaintea ei?

Sally se plimbă abătută de colo până colo

prin cameră, după care îşi aruncă jacheta pe pat şi se aşează şi ea, din nou.

Ziua era pe sfârşite şi lumina cenuşie a serii se lăsă încet peste insulă.

Sally se ridică şi se uită pe fereastră, la cerul aproape întunecat. Cum reuşise Lyle s-o păstreze pe soţia lui alături de el în toţi aceşti ani?

Nu auzise niciodată pe nimeni, în campus, pomenind ceva despre căsătoria lui Lyle Hemming.

Ţinea totul secret, îşi spuse Sally, pentru a profita de toate ocaziile care i se iveau.

Si unde era această soţie mult iubită acum?. De ce nu-l însoţea în acest exil? Poate nu-l iubea îndeajuns de mult pentru a sta încarcerată, alături de el, la Rock Island.

Poate. Furioasă pe ea însăşi pentru toată atenţia pe care o dădea acestui subiect, Sally se aruncă pe pat, hotărâtă să nu se mai gândească.

Brunetă sau blondă, sofisticată sau nu, această soţie exista şi asta îi era de-ajuns, pentru a nu mai vrea să ştie nimic în plus

despre Lyle Hemming.

Un moment, Sally se gândi să se prefacă bolnavă şi să rămână în camera ei, dar, după aceea, se răzgândi.

Astfel, îşi pieptănă bine părul, îşi aranjă hainele şi coborî în bucătărie, să prepare cina.

Graţie ajutorului primit din partea căpitanului, nu avu însă prea multe de făcut, aşa încât puse doar carnea în farfurii şi-i invită pe toţi la masă.

In ciuda privirilor insistente pe care le simţi din partea lui Lyle, Sally evită să-şi ridice ochii spre el şi se aşeză pe locul ei obişnuit.

Cu ochii în farfurie, mulţumi cerului că relaţia lor se răcise deja, cu una sau două zile înaintea descoperirii din acea zi.

Tot ceea ce-şi mai dorea era să plece de acolo şi să-şi trăiască liniştită viaţa.

Totuşi, nu putu să rămână indiferentă, când Lyle, privindu-i pe toţi cu atenţie, anunţă:

- Veşti bune, dragii mei. Timpul începe să se amelioreze, aşa că n-a mai rămas prea mult până vă veţi întoarce în civilizaţie.

Sally oftă uşurată şi întrebă şoptit:

- Când?

Lyle atacă bucata de carne din faţa lui şi răspunse liniştit:

- Probabil chiar mai devreme de mâine după-amiază.

După asta, Lyle Hemming se uită printre gene în direcţia
ei şi adăugă cu un surâs ironic în colţul gurii:

- Se pare că eşti foarte nerăbdătoare să părăseşti insula şi.. pe mine.

- Nu uita că am o slujbă, răspunse ea pe un ton obişnuit, de şuetă. Dumnezeule!. Sunt aici de atât de mult timp şi n-am putut să fac nici măcar o fotografie pentru articolul meu. Poate voi face asta mâine, când va veni barca. Va veni şi fratele tău?

- Da.

- Foarte bine. Atunci sper că voi reuşi să realizez şi interviul meu, ce crezi?

- Da, aşa, în trecere. în timp ce ei vor ieşi din barcă şi tu te vei urca.

- Ah, în sfârşit. Cred că toţi suntem bucuroşi

să putem pleca de pe această insulă nesuferită, comentă Tim. Nu că n-aş fi apreciat tot ce aţi făcut pentru noi, dar nu e în firea mea să stau prea mult timp locului.

Urmă un moment de linişte, în care desigur, amintirea celor care rămăseseră pentru vecie pe insulă străbătu minţile tuturor celor prezenţi.

- Dumneata ce vei face, căpitane? întrebă Sally încet, privindu-l cu căldură pe bărbatul cărunt de lângă ea.

- Păi, mai întâi de toate voi merge acasă, răspunse el gânditor, pentru a plăti nişte datorii.

Sally făcu un gest revelator din mâini, în semn că înţelege.

Ca şi cum şi-ar fi reamintit astfel brusc de rana ei, Lyle întrebă plin de curiozitate:

- Ce-ţi mai face mâna?

- Mâna mea? Oh, am şi uitat de asta, răspunse ea, privind bandajul.

- Va trebui să arunc mai târziu o privire, să văd în ce stadiu de vindecare e, spuse el, şi să vedem dacă poţi renunţa la bandaj.

Cum putea să mai suporte acele degete pe pielea ei, după tot ce aflase despre el? Să-şi reamintească, astfel, căldura mângâierilor lui, din timpul momentelor petrecute împreună?

- Nu, răspunse ea cu hotărâre. Voi merge la un doctor, când voi ajunge în Seattle.

- Sunt sigur că vei face asta, dar vreau să văd şi eu cât de eficient a fost tratamentul pe care ţi l-am aplicat.

Pentru că nu mai ştiu ce scuză să găsească pentru moment, Sally abandonă subiectul, sperând că Lyle va uita de toate acestea după cină.

Sfârşiseră de mâncat şi Lyle îşi văzu de treburile lui în turn, în timp ce musafirii se retrăseseră în sufragerie, pentru ultima lor seară împreună.

Sally pregăti cu grijă cafeaua, bere pentru Tim şi căpitan, brandy pentru Lyle şi puţin vin alb pentru ea însăşi, deşi se gândi că va trebui doar să-l atingă pentru toasturile de despărţire, pentru că era important să-şi păstreze mintea limpede în acea seară, mai mult ca oricând.

Fu foarte dificil, însă, şi când veni rândul lui Lyle să aleagă cartea pe care s-o pună pe masă, Sally îi urmări îndurerată mişcarea degetelor fine, simţind că nu mai suferise aşa de mult niciodată, la gândul despărţirii de cineva. Speriată că Lyle ar putea bănui la ce se gândea, Sally se ridică şi spuse fără a-i privi pe interlocutorii săi:

- Eu mă voi retrage. Mi-e foarte somn, deja. Nu vă faceţi nicio grijă, puteţi vorbi oricât de tare, voi dormi foarte adânc, afirmă ea, dar Lyle o opri imediat ce se ridică de pe scaun.

- Nu pleca încă, Sally, trebuie să-ţi văd mâna.

- E totul în regulă, răspunse ea, fluturându-şi tacticos braţul pentru a demonstra cele spuse. Chiar nu e nevoie să-ţi faci griji.

- Puteţi să vorbiţi despre toate acestea, în altă parte, dacă vreţi, am avut o seară foarte bună la joc şi vreau să profit de asta, spuse căpitanul, punând mâna pe braţul lui Tim, pentru a-i atrage atenţia, după care-i făcu complice cu ochiul.

- Cum? întrebă Tim nedumerit, dar

înţelegând situaţia imediat după aceea, adăugă plin de entuziasm:

- A, da, sigur că da, sunt de acord cu tine, căpitane.

Sally se uită cu uimire la ei, dar căpitanul îi aruncă o
ocheadă conspirativă, îndemnând-o tacit să-şi schimbe comportamentul faţă de Lyle.

Atmosfera din bucătărie îi păru tinerei jurnaliste mai deprimantă ca oricând, în momentul în care îl urmă pe Lyle înăuntru.

Niciun cuvânt nu părea să fie la locul lui în acele momente, într-un astfel de decor.

După un timp, însă, Sally auzi ca prin vis vocea lui Lyle, aşezat pe scaunul din faţa ei.

- Ei? rupse el tăcerea.

Niciun interes pentru mâna ei.

O privi în ochi, ca şi cum ar fi aşteptat un răspuns în legătură cu alte întrebări, nenumărate, din mintea lui.

- Ei?. flutură Sally din mână, forţându-l să-şi reamintească motivul prezenţei lor în acel loc şi în acel moment.

Capitolul 8

Lyle veni aproape de ea, îi prinse mâna, dar nu aruncă
Â
nici măcar o privire asupra rănii. în schimb, îşi ridică ochii spre ea şi-i cercetă cu atenţie faţa. Sally îl privi la rândul ei, dar încercă să rămână de gheaţă. Reuşi, pentru câteva minute, dar pe urmă, când degetele lui fine începură să-i cerceteze pulsul, Sally oftă adânc, ca şi cum toate emoţiile trăite alături de el ar fi reînviat în fiinţa ei.

- Sally, spuse el şoptit, continuând s-o privească în
Â
ochi. începuserăm să ne iubim, nu-i aşa?

Dragoste. Da. Dacă ceea ce fusese între ei se putea numi dragoste, îşi spuse Sally.

Ea poate începuse să-l iubească. Dar el, sigur nu.

Soţia sa, Rosalie - cum putea să arate o femeie cu un nume ca acesta? se întrebă ea - era pe primul plan în inima lui, desigur. Sau, poate blonda cu care-l văzuse, ţinându-se de mână la club. Dar nu ea.

- Nu, răspunse ea, după ce-şi reveni din

ameţeala provocată de emoţia atingerii lui şi, poate, şi de alcoolul băut mai înainte.

Eu, într-adevăr, începusem să te iubesc. Tu, sigur, nu.

Lyle o ridică în picioare şi o strânse cu putere la piept.

- Te-ai îndoit de dragostea mea, în acele momente? întrebă el, atingându-i uşor faţa, cu bărbia. Oh, Sally, nu ştii cum m-ai răscolit.

îşi afundă faţa în părul ei şi-şi plimbă mâinile pe coapsele rotunde, apropiind-o de trupul lui, într-un gest mai elocvent decât toate cuvintele din lume.

- Dar. Lyle, bâigui ea, cu respiraţia întretăiată. Tu eşti.

Ar fi vrut să-i spună că ştia că era însurat cu o femeie pe care o iubea, dar sărutările lui scurte şi dese, o făcură să se abandoneze în braţele lui şi să înceapă să-l sărute şi ea, mai mult cu durere, decât cu iubire.

Lyle îşi vârî mâinile sub puloverul ei şi începu să-i mângâie sânii, făcând-o să tremure ca o frunză-n vânt, la fiecare atingere a lui.

O aşează încet pe podea şi veni deasupra ei, punându-şi braţele sub spatele ei arcuit de plăcere, pentru a o apăra de răceala vinilinului cu care era acoperită pardoseala.

Sally se simţi suspendată între frigul podelei, conştientizarea faptului că puteau fi văzuţi şi căldura fără margini pe care i-o dădea dragostea lui Lyle.

Dragoste. Da. îl iubea cu fiecare fibră a fiinţei sale, era bărbatul perfect, visul oricărei femei sau fete din această lume.

Sally îşi desfăcu mai mult coapsele sub el şi-i mângâie părul, lipindu-şi şi mai mult gura de a lui.

Dragoste. Oh, Doamne, cât îl iubea.

Dar el o iubea?

Corpul lui încins de aceeaşi dorinţă fără margini, deasupra ei, respiraţia accelerată.

Totul păru atât de firesc, în momentul în care Lyle îi desfăcu fermoarul blugilor.

Da. O iubea. O dorea.

Avea nevoie de ea, cu aceeaşi intensitate cu care ea avea nevoie de el.

Căldura corpului lui o învălui cu şi mai multă putere şi Sally îi simţi pielea fierbinte şi goală peste coapsele ei la fel de încinse.

Nu.

Nu o iubea.

Avea soţie.

SOŢIE.

Cuvântul îi scrijeli creierul şi Sally se prăbuşi în realitatea dureroasă şi rece ca un duş scoţian.

- Nu, Lyle!. Nu!. Lasă-mă să plec!.

- Cum? întrebă el cu gura înfundată în gâtul ei. Ce ai spus?

- Lasă-mă să plec, repetă ea, încercând să prindă o gură de aer, peste umerii lui musculoşi, care-i acoperiseră toată faţa. Nu vreau asta, te rog, lasă-mă să mă ridic.

Lyle ezită o clipă, apoi se ridică el însuşi, dar se aplecă mult deasupra ei, cu toţi muşchii încordaţi, şi buzele tremurând de nervozitate.

- Ridică-te, scrâşni el printre dinţi, neluând în seamă hainele pe care le abandonase cu câteva minute înainte şi pe care acum le călca

în picioare.

- Există un cuvânt anume - de fapt, vreo câteva, dacă stau să mă gândesc bine - pentru femeile de teapa ta. Ah, vino, nu, nu mai vreau. Mă scârbesc, pur şi simplu, astfel de femei, continuă el, în timp ce Sally îşi ridică blugii şi-şi aranjă puloverul.

- Lyle, te rog. Eu.

Nu. începu ea, neştiind exact ce anume ar fi vrut, mai mult, să-i spună în acele momente.

Se simţi extrem de ruşinată în faţa unui om ca el, cu atât de multă experienţă la femei şi îşi încheie, înroşindu-se, fermoarul.

Â

îl lăsase să spere.

Nu intenţionase, însă, să meargă atât de departe. Deşi îi oferise mai mult decât oricărui bărbat din viaţa ei de până atunci.

O durere fără margini îi străpunse tot pieptul şi ochii i se umplură de lacrimi mari şi fierbinţi.

Nu mai putea rămâne lângă el, îşi spuse Sally şi alergă în camera ei.

Se dezbrăcă şi se vârî, fără vlagă, în pat.

Rămase însă multă vreme cu ochii aţintiţi în

tavanul alb, iluminat în răstimpuri de razele venite dinspre far.

În timp ce stătea aşa, pierdută în gânduri, uşa de la intrare se auzi deschizându-se şi închizându-se cu putere.

Lyle?.

Sally nu mai avusese niciodată o seară ca aceasta.

Dar, pentru el, ce însemnase, oare? Doar pură excitaţie fizică?

Se întoarse pe o parte şi-şi trase plapuma peste urechi. Chiar dacă relaţia dintre ei fusese atât de tensionată, nu va uita niciodată cum vibrase, întotdeauna, în preajma lui. îi va lipsi.

De ce nu putuse să-l întrebe nimic despre căsătoria lui?

A doua zi dimineaţă, vremea semăna mai mult cu cea din aprilie decât cu o zi de decembrie.

Sally coborî, uimită scările, privind surprinsă spre cer. Era incredibil cum, în doar câteva ore, cerul se eliberase de nori, devenind de un albastru atât de clar, cum rareori văzuse până

atunci.

Sally se întoarse în casă, gânditoare.

Era încă devreme, dar focul ardea în cămin cu vioiciune, sufrageria fusese curăţită şi cafeaua aştepta în bucătărie, aburind.

Sally se aşeză pe locul în care stătuse ieri seară alături de Lyle şi sorbi cu grijă din licoarea fierbinte.

Deşi nu era niciun semn în acest sens, probabil el îşi luase deja micul dejun.

Privi cu atenţie în jur şi zâmbi amuzată. Chiar dacă se dovedea atât de libertin în ceea ce privea sexul, cu ordinea din casă era mai exigent decât cea mai orgolioasă gospodină.

Se obişnuise Rosalie cu aceste extreme, sau era ultra-libertină şi ea în ceea ce privea viaţa lor sexuală? Probabil aveau acel gen de căsnicie în care niciunul nu punea întrebări şi fiecare îşi vedea de viaţa lui, căsătoria continuându-şi existenţa pur şi simplu din inerţie.

Sally se îndoia că o astfel de viaţă îl satisfăcea totuşi pe deplin pe Lyle Hemming.

Din câte îşi dăduse seama, tânjea după o femeie care să-i fie credincioasă.

Aici era toată buba.

Negăsind ceea ce-şi dorea în căsătoria lui, continua să caute totul în altă parte.

- Nu-i aşa că e o dimineaţă minunată? întrebă căpitanul, intrând plin de bună dispoziţie în bucătărie.

Sally nu-l auzise venind, aşa că tresări speriată la apariţia
lui.

Se ridică însă imediat şi mai umplu o ceaşcă cu cafea.

- Cu siguranţă, e deosebit de frumoasă, dacă plecăm de aici astăzi.

Căpitanul se aşeză de partea cealaltă a mesei.

- Nu îţi pare rău că pleci? întrebă el, privind-o cu insistenţă.

- Nu, de ce mi-ar părea?

- Pur şi simplu credeam că aţi sfârşit cu disensiunile dintre voi, ieri seară. Tu şi cu Lyle,

replică el, sorbind uşor din cafea.

- Unele lucruri nu se pot ierta, răspunse Sally.

Vă vine să credeţi că am stat aici mai mult de o săptămână şi nu mi-am terminat articolul? schimbă ea brusc subiectul.

Voi face, totuşi câteva fotografii înainte de plecare. Lumina asta e într-adevăr foarte potrivită pentru a face câteva fotografii excelente pe care le voi adăuga articolului meu.

- Ai fost azi-dimineaţă în turn, pentru a nota caracteristicile de vreme?

- Nu, răspunse Sally cu ochii mari.

Dumnezeule, cum putuse uita o treabă atât de importantă?

- Cred că însă că a fost Lyle. înţelegerea noastră a fost doar pentru perioada în care îşi scrie cartea. Acum, cartea lui e terminată şi.

- Da, am sărbătorit şi asta, azi-noapte.

E ceva să termini o carte, nu-i aşa? întrebă căpitanul cu o privire meditativă.

Da, aţi sărbătorit terminarea unei cărţi închinate unei femei care, după toate

aparenţele, nici măcar nu e interesată prea mult de existenţa lui, îşi spuse Sally în gând.

- Probabil va sărbători mult mai mult acest eveniment când se va întoarce la Seattle, răspunse ea, cu aciditate în glas.

Gândindu-se apoi că bietul căpitan n-avea nicio vină pentru suferinţele sale din dragoste, Sally încercă să zâmbească, spunându-i cu amabilitate:

-Voi prepara micul dejun pentru noi doi, căpitane. Tim se va ocupa singur de masa sa de dimineaţă, dacă a întârziat acum atât de mult.

Deodată, îi trecu prin minte că Lyle va părăsi şi el insula, odată cu ei. Motivul pentru care se aflase aici fusese terminarea acelei cărţi.

Cum această treabă a fost terminată, ce îl mai putea reţine la Rock Island?

Câteva minute mai târziu, Sally îşi luă aparatul de fotografiat şi urcă în turn cu gândul de a face câteva fotografii de interior ale acestui ultim bastion al unei îndeletniciri atât de vechi, de pe coasta Americii.

Când deschise însă uşa, Lyle o întâmpină din spatele maşinăriilor, cu o voce glacială:

- Ce cauţi aici?

Uitase, probabil, îşi spuse Sally furioasă că am muncit aici o bună parte din zi, aproape toată săptămână trecută.

- Am vrut doar să mă asigur că ai notat parametrii necesari, azi-dimineaţă.

- După cum vezi, mă descurc perfect şi fără ajutorul tău atât de preţios. Alceva? întrebă el, văzând că Sally rămase pe loc.

- Da, ar mai fi ceva, spuse ea, pipăindu-şi aparatul de fotografiat. Am nevoie de câteva poze pentru articolul meu şi m-am gândit că.

- Excelent.. spuse el ridicându-se şi aşezându-se zâmbind profesional lângă una dintre maşinării. Merge aşa?.

Sally nu intenţionase să-l fotografieze si pe el, dar refuzul îi muri pe buze, gândindu-se că fotografia va fi mult mai interesantă cu o prezenţă umană.

- Mulţumesc, spuse Sally după câteva

flashuri si se îndreptă spre iesire.

în ultima clipă îi veni însă în minte să-l întrebe pe un ton de conversaţie, pur si simplu:

- Vii si tu cu noi la Seattle?

- Vrei să vin si eu? întrebă el, desi nimic din timbrul său nu lăsă să se întrevadă dacă îi păsa ce dorea ea.

- Nu, spuse ea rece si se îndepărtă.

A

- îsi vei petrece Crăciunul cu familia? întrebă el brusc si neaşteptat si Sally se întoarse să-l privească din nou.

- Da, bineînţeles.

- Si eu voi face la fel.

- Nu îl vei petrece cu.

Nu putu rosti. soţia ta.

Ar fi intrat imediat în agonie, dacă ar fi făcut-o, asa că spuse doar:

- Cu prietenii tăi?

- Nu.

- Cred că trebuie să mă grăbesc cu împachetatul, dacă vreau să nu fiu în întârziere când va sosi barca..

Nu plecă însă.

Aşteptă ca el să mai spună ceva.

Probabil se despărţise de Rosalie, dacă nu-şi va petrece Crăciunul cu ea.

Poate era ceva irevocabil.

Lyle nu mai spuse nimic şi Sally se îndepărtă, reflectând asupra speranţei care se încrusta ca un tatuaj în inima ei.

Poate că Rosalie nu mai însemna nimic pentru el. O căsătorie se putea desface la fel de uşor cum s-a făcut.

De ce fusese atât de proastă că nu pusese la punct un lucru atât de important?

Sally îşi întoarse privirile spre ultimul nivel, acolo unde îl lăsase pe Lyle.

- Oh, Lyle, spuse ea aproape şoptit, de ce nu mi-ai vorbit despre toate acestea? Tot ce mă interesa era dacă mă iubeşti, nu dacă mai eşti sau nu cu o soţie care, dacă există încă, oricum nu mai înseamnă mare lucru pentru tine, după toate aparenţele.

Se gândise poate să-i încerce dragostea înainte de a-i vorbi despre o soţie pentru care, de fapt, nici nu mai simte nimic?

Nici măcar nu bănuieşte că ştiu despre existenţa acestei soţii, reflectă Sally.

Nu-şi închipuie că i-am văzutt manuscrisul, îşi spuse ea în continuare, în timp ce se îndepărtă cu paşi înceţi.

Ieşi în sfârşit afară, dar dedicaţia de pe prima pagină a manuscrisului lui Lyle îi persistă înaintea ochilor, chiar şi după ce-i frecă bine, cu mâinile tremurând de nervozitate şi durere:

“Soţiei mele, Rosalie”.

Da, o iubea.

Rămase locului, imobilă, cu mâinile acoperindu-i ochii.

Când în sfârşit se îndepărtă, gura ei prinse un contur nou.

Da, fusese trasă pe sfoară, aşa cum fuseseră multe alte femei înaintea ei şi cum, cu siguranţă, vor mai fi. Sally Brown nu va mai repeta, însă, această experienţă. Niciodată.

Se întoarse în bucătărie şi-şi petrecu restul dimineţii în compania căpitanului, după care îşi făcu bagajele şi se îndreptă, împreună cu acelaşi companion, spre barca mare cu motor,

care îi adusese pe John Hemming şi pe soţia sa Lorna şi cu care era prevăzut să se întoarcă şi ei în civilizaţie.

- A avut Lyle grijă de tine în tot acest timp? întrebă cu vioiciune, Lorna, în timp ce îşi aranja cu cochetărie câteva şuviţe căzute pe frunte.

- Da, răspunse Sally, privind pe deasupra stâncilor.

- Vei fi o mică eroină când te vei întoarce la Seattle, continuă Lorna şi ochii ei căprui o fixară cu căldură. Lyle ne-a spus.

Restul frazei fu acoperită de motoarele bărcii, care se puseră încet în funcţiune.

Nu o interesa ce spusese Lyle Hemming, oricum.

Un singur lucru ar fi trebuit să se ştie, totuşi, îşi spuse Sally cu năduf. Pentru Lyle Hemming, în toată această perioadă dificilă fusese mult mai important s-o seducă pe Sally Brown, decât să se ocupe serios de problemele legate de far.

Ajunsă în apartamentul ei, Sally se simţi la început încarcerată.

Dar e un sentimet ridicol, îşi spuse ea,

intrând în baie şi dând drumul apei să curgă din belşug în cada largă.

Dar sentimentul persistă chiar şi după ce îşi dăduse jos hainele în care stătuse toată ziua şi se schimbă într-un halat uşor de mătase, după baia îndelungată în apa plină de spumă.

Se aşeză apoi în fotoliul ei preferat de lângă fereastra sufrageriei şi reflectă la toate cele întâmplate în ultima vreme.

Lorna avusese mai mult sau mai puţin dreptate în momentul în care declarase că va fi văzută ca o eroină la Seattle, după exilul ei forţat de la Rock Island.

Adevărul fusese însă că Tim şi căpitanul atrăseseră mult mai mult interesul reporterilor, aşa că ea se îndepărtă de ei imediat ce se ivi un moment favorabil.

Ceasul din perete o anunţă că se făcuse ora şase, aşa că deschise repede televizorul, pentru a vedea ştirile. N-o atrase însă nimic, aşa că începu să-şi bea cafeaua uitată pe măsuţă.

Deodată însă, pe micul ecran apăru faţa ei, cu ochii mari şi speriaţi şi cu părul în dezordine,

din cauza vântului, şi în urechi îi răsunară din nou întrebările reporterilor:

- Ce ai simţit când ai părăsit insula, în sfârşit, după o săptămână, Sally?

- Am înţeles că ai fost singură pe insulă mai multe zile, cu profesorul Lyle Hemming, de la Universitatea din oraşul nostru.

Ce ne poţi spune despre această întâmplare?

- Se spune că profesorul era acolo pentru a scrie o carte. Ştii ceva despre toate acestea?

După alte câteva secvenţe cu Tim şi bătrânul căpitan, Sally privi înmărmurită anunţul redactorului:

- Profesorul Hemming nu s-a retras la Rock Island pentru a scrie o teză de doctorat...

Veţi afla mai multe amănunte din articolul scris de Sally Brown, care va apărea în numărul viitor al revistei „Northwest Then and Now". Şi acum, legătura în studio.

Dumnezeule, îşi spuse Sally, ce declaraţii făcuse Tim? Sau poate căpitanul, în care ea se încrezuse atât de mult.

De ce nu le spusese nimic despre descoperirea făcută, că Lyle semnează cu propriul lui nume?

Sally simţi că i se înmoaie genunchii. Lyle se va gândi că ea a făcut toate aceste mărturisiri. Şi era normal să creadă asta, de vreme ce insinuase că scria o literatură pentru mulţimi.

Nu va crede nici într-o mie de ani că nu ea a fost cea care.

Deodată, îi veni un gând care o făcu să se mai liniştească.

Nu era niciun televizor în Rock Island, aşa încât Lyle nu avea cum să afle despre toate acestea.

Oricum, n-avea nicio importanţă, îşi spuse ea ridicându-se din fotoliu pentru a lua o sticlă cu suc din frigider. S-ar fi întors, în orice caz, la soţia lui. Rosalie.

- Eşti pe cale să devii un fotograf foarte bun, îi spuse David, două săptămâni mai târziu. Ai de gând să-mi furi postul? întrebă el surâzând amical.

- A, ar fi foarte greu, răspunse Sally, refuzând să vadă încă fotografiile pe care le făcuse la Rock Island.

Se străduise din răsputeri să-l uite pe Lyle în tot acest timp şi, în mare măsură, reuşi, graţie sărbătorilor de iarnă şi muncii pentru revistă.

Mamei sale nu-i scăpă însă transformarea prin care trecuse, comentând umbrele de sub ochii fiicei sale şi lipsa de vervă.

- Cred că e vorba despre un bărbat în viaţa ta, îi spuse ea în prima zi după Crăciun, când rămaseră singure în bucătărie.

Nici tatălui ei nu-i scăpase tristeţea tinerei jurnaliste după revenirea la Seattle, astfel că îi propuse cu delicateţe:

- Ce-ar fi să ieşim puţin împreună, să mai uiţi de probleme? întrebă el, dat fiind faptul că făcuseră împreună, până atunci, nenumărate excursii.

Sally însă refuză să vorbească despre cele întâmplate între ea şi Lyle.

Ce putea să-i spună mama ei în legătură cu

dragostea fără speranţe?

Singura ei dragoste, cea pentru soţul său, fusese clară, echilibrată şi fără niciun fel de convulsii. Desigur, îi păsa ce simte fiica ei, dar, cu certitudine, n-ar fi putut înţelege.

Alese, totuşi, în cele din urmă, să iasă cu tatăl ei, iar în ziua următoare, Jerry venise s-o ducă acasă şi fusese reţinut la prânz.

- Nu e el, nu-i aşa? o întrebă Stela, mai mult decât curioasă, în momentul în care se despărţiră.

Nu, Jerry n-ar fi putut niciodată să-i aprindă aşa sângele în vene. Dar ce alt bărbat, în afară de Lyle, ar fi fost în stare? se întrebă Sally.

Sally avusese un adevărat şoc, văzând fotografiile pe care le făcuse la Rock Island.

Tim, căpitanul, sufrageria, turnul.

Sally le dădu pe toate la o parte şi se opri cu înfrigurare la ultima dintre ele.

Dave avea dreptate. Fotografiile erau excelente. Fiecare detaliu era extrem de bine reliefat.

Sally privi faţa ironică a lui Lyle, aşezat în

silă lângă maşinăriile din turn.

Â

îşi trecu uşor degetele peste buzele acelea, prinse într-o atitudine atât de grotesc'. Fusese foarte furios în dimineaţa aceea, se gândi Sally.

De ce? Pentru că încercase s-o trateze ca pe toate celelalte femei din viaţa lui şi fusese refuzat?

O durere puternică împunse pieptul tinerei jurnaliste. Lyle Hemming îi schimbase toată viaţa cu propunerea lui de a accepta să se căsătorească cu el.

La dracu cu Lyle Hemming şi orice gând în legătură cu el, îşi spuse Sally.

Cine avea nevoie de el?

Capitolul 9

- Ai făcut o treabă excelentă cu articolul despre guvernator. I-a plăcut şi lui atât de mult, încât vrea să scrii câte un articol despre fiecare guvernator care a existat în istoria Statului. Ce zici de asta? îi spuse Jerry intrând brusc în biroul ei şi sprijinindu-se cu o mână de masa ei de scris.

- Bine, răspunse ea, entuziasmată de verva lui. Dacă asta e ceea ce vrei să fac.

- Ştii deja foarte bine ce aştept de la tine, Sally. Dar, ia spune-mi, ce s-a întâmplat cu tine de la Crăciun încoace? Mai exact, de când te-ai întors de la Rock Island.

- Avem un articol bun despre farul de acolo. Altceva nu mai contează.

- Ştiu, ştiu, eşti o jurnalistă a naibii de bună, asta l-a şi făcut pe guvernator să se gândească să continui treaba începută cu istoria familiei lui. Nu vorbeam despre tine ca jurnalistă. Te-ai îndepărtat de mine, de când te-ai întors de pe insula aia blestemată.

- Nu mă comport altfel decât înainte. E un

telefon pentru tine, spuse ea schimbând subiectul . Vorbeşti de aici sau îţi fac legătura la tine?

- Nu, spuse el, grăbindu-se să iasă. Voi vorbi de la mine.

Da, într-adevăr, îşi spuse Sally, cât de mult putuse s-o
schimbe o săptămână petrecută la Rock Island, în compania lui Lyle Hemming.

Nu uitase nimic din cele petrecute între ei, dar cel mai tare o chinuia amintirea nopţii în care el o întinse pe podeaua din bucătărie.

Legendarele vorbe conform cărora timpul vindecă totul, nu se dovediseră la fel de valabile şi în cazul ei. Pete Jenson, noul angajat al ziarului îşi vârî, precaut, capul pe uşă:

- Eşti în căutarea frazei perfecte? Sally zâmbi larg:

- Nu chiar. Cu ce te pot ajuta, Pete?

- Poţi, într-adevăr, dacă vrei, răspunse el. Jery mi-a dat să scriu ceva pentru săptămâna trecută şi am venit să-ţi cer nişte sfaturi.

- Dă-i înainte, atunci, surâse Sally.

- Mâine trebuie să merg la o întrunire cu un scriitor local şi aş vrea să mă ajuţi puţin cu întrebările pe care va trebui să i le pun. N-aş vrea să fie nişte întrebări prea comune. Aş vrea să găsesc nişte chestii mai drăguţe, cum ar fi: Multe lucruri care se scriu astăzi, vor dispărea cu totul mâine, dar ziarul nostru este salvarea.

Sally surâse cu îngăduinţă.

- Jerry nu va fi desigur de acord cu o astfel de reclamă, dar voi găsi eu nişte întrebări mai neobişnuite, ca să te prezinţi acolo la un înalt nivel, în faţa doamnei sau domnului cu pricina.

- Unde ai fost până acum, Sally? E vorba despre un best-seller, nu de o carte oarecare.

- După cum ştii, deja, Pete, noi nu promovăm multe dintre cărţile prezentate de alte reviste, pentru că ţinem la valoare.

- Dar această carte nu e una lipsită de valoare. E scrisă de un profesor de la universitatea de aici, care, dacă nu mă înşel, a predat şi la facultatea ta. Lyle Hemming.

Stiloul pe care Sally îl luase de pe birou cu câteva minute mai înainte, începu să tremure

între degetele ei albe.

Lyle, o, Doamne.

Ea de ce nu ştiuse nimic?.

Poate ar fi ştiut, dacă n-ar fi renunţat să citească ziarele în ultima lună.

Nu că s-ar fi gândit că activitatea lui Lyle apărea pe prima pagină, dar orice notă despre indiferent ce autor, i-ar fi
A
amintit cele trăite de ea la Rock Island. încercase să uite, dar.

- Eu. raspunse ea dezorientată, în timp ce Pete o
A
privea nedumerit. îl cunosc. bineînţeles, deşi n-a fost profesorul meu, spuse ea, umezindu-şi buzele uscate de emoţie. Poate ar trebui să vorbeşti cu soţia lui, dacă vrei să intri în miezul problemei, continuă Sally, încercând să pară cât mai indiferentă.

- Sally, ţi-ai pierdut minţile? întrebă, surprins, pe un ton colegial, Pete. Cartea aceasta e tocmai despre soţia lui. Despre cum s-au căsătorit, imediat ce primise primul său post

de profesor, undeva, în Oregon şi cum, la puţin timp după asta, s-a descoperit că ea suferă de o boală incurabilă. Profesorul a îngrijit-o până la moartea ei, care s-a produs cu trei ani în urmă. Sally. te simţi bine?.

Sally îl privi pierdută. Stiloul îi căzu din mâini şi culoarea din obraji îi dispăru cu desăvârşire.

“A avut grijă de ea până când a murit.”

Cuvintele îi reverberară în urechi, din nou şi din nou, uitându-se încremenită la faţa lui Pete.

Sally ezită să intre în sala de conferinţe a hotelului unde avea loc lansarea cărţii lui Lyle. Agitaţia extraordinară îi dădu un fior de panică pe şira spinării.

Ajunseseră foarte devreme. Pete insistă foarte mult în această privinţă, în momentul în care-l sună pentru a-l întreba dacă putea să-l însoţească la cocteilul dat în onoarea lui Lyle.

Simţindu-i ezitarea, la celălalt capăt al firului, Sally îl asigură că interviul îi va aparţine lui în întregime şi că ea dorea să meargă doar în calitate de spectator.

Ceva din tonul ei păru să-i fi vorbit lui Pete despre importanţa acestui fapt pentru inima ei, pentru că în cele din urmă căzu de acord, fără nicio problemă.

Acum stătea alături de ea, extrem de aferat, dându-i prioritate la intrarea în salonul rezervat de obicei unor astfel de evenimente.

- Du-te şi rezolvaţi treburile, spuse Sally, punând amical mâna pe braţul lui Pete, îmbrăcat într-un costum gri foarte elegant. Nu vreau să te încurc.

- Nu, nu e nevoie să mă laşi singur, replică Pete, dar Sally se îndrepta deja spre un grup foarte vesel de lângă fereastră.

Un chelner îmbrăcat într-o jachetă albă impecabilă se apropie cu o tavă de ea şi-i oferi un cocteil. Sally îl luă absentă, oprindu-şi privirile pe fiecare bărbat de înălţimea lui Lyle, aflat în salon.

Ce şansă avea însă să vorbească cu Lyle, să-şi prezinte scuze, în această mare de oameni?

N-ar fi fost mai bine să-l aştepte afară, să-l invite într-un loc privat sau să meargă la el?

Da, reflectă în continuare Sally, dar dacă a uitat deja de ea, asta ar fi fost mult prea mult pentru mândria ei.

Pentru cine n-ar fi fost devastatoare umilirea în public?

Avusese dreptate să creadă că, dacă nu s-ar fi comportat cu el în modul în care o făcuse după ce descoperise dedicaţia de pe manuscris, i-ar fi vorbit, desigur, despre Rosalie.

Poate ar fi făcut-o, oricum, dacă nu s-ar fi întâmplat ca Tim şi căpitanul să rămână pe insulă, cu ei.

Greşeala ei, în mod sigur, fusese analizată pe toate părţile de un om cu o asemenea valoare, îşi spuse Sally, după ce ea, în ignoranţa ei, îl acuzase că scrie maculatură.

A

în fond, ce importanţă avea pentru ea, chiar dacă el ar fi fost John Ainslie, care scria pentru deliciul marelui public?

Lyle o acuzase de snobism şi acum îşi dădea seama că fusese într-adevăr o snoabă, în sensul cel mai adevărat al cuvântului.

Cartea scrisă de Lyle era cu adevărat

valoroasă, aşa cum putuse să-şi dea seama noaptea trecută, când o citise pe nerăsuflate.

Povestea bărbatului care încercase să-i ofere soţiei aflată în pragul morţii tot ceea ce fusese omeneşte posibil pentru el în acea perioadă, o impresionă chiar şi pe ea, până la lacrimi.

Ea însăşi simţise ceva din această predispoziţie naturală a lui de a-şi ajuta semenii aflaţi în dificultate. Nu putea uita grija cu care îi tratase mâna şi modul în care se interesa mereu de rana ei.

Ochii îi căzură involuntar pe mâna cu pricina.

Când îşi ridică din nou ochii, Lyle era acolo.

Intrase probabil pe o uşă lăturalnică şi se afla acum exact în dreapta ei.

Sally se dădu câţiva paşi înapoi la vederea lui, simţind că îşi pierde respiraţia de emoţie.

Arăta magnific. Era singurul cuvânt potrivit pentru apariţia bărbatului brunet, înalt şi bine făcut, îmbrăcat într-un costum de culoarea cărbunelui, la care asortase o cămaşă albă, care contrasta excelent cu faţa lui bronzată.

Sally aşteptă din partea lui un semn, dar Lyle se întoarse imediat, zâmbitor, spre femeia blondă de lângă el.

Magda.

Oh, Doamne, cum să fi uitatde blonda apetisantă cu care-l văzuse Sally la club?

Arăta şi mai extraordinar în această seară, privindu-l pe Lyle cu un zâmbet în care se puteau citi multe.

- V-aţi rănit, domnişoară? întrebă un chelner venind în fugă spre ea. Lăsaţi-mă să vă ajut, spuse el şi Sally realiză abia atunci că paharul din care sorbise deliciosul cocteil se făcuse ţăndări în mâinile ei.

- Permiteţi-mi să vă ofer altul, zâmbi chelnerul şi Sally acceptă imediat, deşi destul de încurcată.

- Mul-mulţumesc, spuse ea, uitându-se ca hipnotizată după Lyle, care fu asaltat imediat de o ceată de reporteri, care-l bombardară cu tot soiul de întrebări, care mai de care mai incitante, puse cu aplombul tuturor jurnaliştilor obişnuiţi să trăiască în preajma celebrităţilor.

Pete era şi el acolo, observă Sally, sorbind uşor din paharul plin.

Sally auzi foarte clar răspunsurile lui politicoase, râsul amabil şi vocea sigură pe ea, încercând să satisfacă fiecare foc de artilerie.

în momentul următor, Sally urmări cu stupoare intervenţia lui Pete:

- Domnule doctor Hemming, sunt de la ,, Northwest Then and Now", spuse el şi aş vrea să ştiu.

- De unde eşti? întrebă Lyle pe un ton foarte rece.

Pete se prezentă din nou şi Sally văzu cu certitudine pe
faţa lui Lyle cât ura tot ceea ce avea legătură cu ea.

întorcându-se imediat pe călcâie şi ieşind în fugă, Sally nu mai auzi întrebarea pusă de Pete.

Era foarte evident că nu fusese cazul să vină aici.

Cum putuse să spere că lucrurile se vor aranja între ei, într-un astfel de moment?

Nu ajunse însă prea departe, când o barieră

de oameni se postă în faţa ei, oprindu-i calea.

Deodată, totul se întunecă în jur şi picioarele i se îndoiră brusc sub ea.

Aproape inconştientă, Sally distinse cu greutate umbrele care se mişcau încet în jurul ei şi care o aşezară pe bancheta unei maşini, după care rămase singură cu şoferul, care porni în trombă.

Reuşind cu greutate să-şi fixeze privirile asupra bărbatului de la volan, Sally văzu că era Lyle.

- Unde mă duci? reuşi ea să îngaime, făcând un efort să-şi întoarcă ochii spre fereastră.

Deşi vedea ca prin ceaţă, reuşi totuşi să-şi dea seama că se aflau într- zonă rezidenţală.

- Vei vedea imediat, răspunse Lyle.

Făcând încă un efort, Sally privi din nou profilul bărbatului din faţa ei. Arăta la fel de îngheţat ca şi vocea lui.

- Opreşte, Lyle. Vreau să cobor. Vreau să merg acasă.

- Eu hotărăsc când vei merge acasă, spuse el, intrând vijelios în parcarea unui grup de

blocuri foarte luxoase.

După ce opri maşina, Lyle deschise portiera dinspre ea şi o luă în braţe. Rochia subţire de mătase de culoarea şampaniei i se lipi de coapse şi Sally închise ochii, abandonându-se fără energie în braţele lui.

Â

îl simţi scoţând ceva din buzunarul pantalonilor, apoi îl auzi descuind o uşă, după care urcară nişte scări şi paşii lui se auziră nervoşi mai întâi pe linoleum şi pe urmă pe o carpetă de pluş.

Deschise o altă uşă şi, în sfârşit, o aşează într-un fotoliu larg şi confortabil.

- Stai aici, ordonă el. Voi face nişte cafea.

Sally îşi roti încet privirile prin camera semiluminată, privirea fiindu-i atrasă imediat de biblioteca plină de cărţi legate în piele, de pe peretele din faţa ei.

Lângă fereastră trona un birou mare, din lemn de cireş negru. Casa lui. murmură ca pentru sine Sally.

- Oh, Dumnezeule, spuse ea cu voce tare şi izbucni în lacrimi.

- Oh, Dumnezeule, făcu el, ca un ecou, intrând cu cafelele şi oferindu-i o ceşcuţă chinezească, plină ochi cu licoarea fierbinte. Bea. O să te simţi mai bine.

- Nu sunt beată, dacă asta vrei să insinuezi. Două pahare cu Martini nu înseamnă chiar atât de mult.

- Nu? Atunci de ce naiba?.spuse el, întrerupându-se la mijlocul frazei. De ce a trebuit să vii la această petrecere?

Era prea curând să admită că arsese de nerăbdare să-l vadă, să-i admire corpul care fusese atât de aproape de al ei, într-o vreme nu prea îndepărtată.

- Ai putea să aprinzi focul? întrebă ea, uitându-se spre căminul în care lemnele erau deja pregătite pentru un foc bun.

Lyle luă o cutie de chibrituri de pe birou şi aprinse, încet şi gânditor, construcţia de lemne uscate, aşezată în cămin cu tot tipicul.

Căldura care se răspândi imediat, o făcu pe Sally să se mai relaxeze puţin, după toată tensiunea acumulată de-a lungul ultimelor zile.

Ce era atât de rău în a-ţi prezenta scuzele în faţa cuiva pe care l-ai judecat greşit?

- Am venit la petrecere - începu ea aproape şoptit, bucuroasă că Lyle se postase de partea cealaltă a camerei, în faţa focului - să-ţi spun. Iartă-mă.

Pentru câteva minute, în cameră se auziră doar lemnele trosnind în cămin.

Apoi Lyle întrebă liniştit, privind-o în ochi, insistent:

- Să te iert pentru ce?

- Pentru că m-am comportat cum ai spus. Ca o snoabă. Spunând că ceea ce scrii tu e.

- Ceva ce Academia n-ar putea accepta ca fiind valid.

Lyle se întoarse cu faţa spre foc şi-şi îndepărtă picioarele,
pentru a se înfige mai bine în pământ.

- Deci. După ce ai descoperit că nu sunt John Ainslie şi că am scris o carte care a avut un mare succes, ai început imediat să mă priveşti cu alţi ochi, nu-i aşa?

- Nu, nu asta a fost cu adevărat important

pentru mine. Am vrut doar. De ce nu mi-ai spus nimic despre Rosalie?. Aş fi înţeles, replică ea, cu ochii scânteind. Am crezut, atunci, că m-am îndrăgostit de un bărbat însurat care îşi iubeşte soţia şi care îmi ascunde acest fapt. Am ştiut că ai avut o mulţime de iubite printre colegele mele, în toţi anii mei de studiu şi n-ai cerut-o de nevastă pe niciuna dintre ele. Nu vezi? se ridică ea în picioare, încercând să-l facă să înţeleagă. Asta m-a făcut să mă gândesc că într-adevăr eşti însurat, în momentul în care am văzut că ai dedicat cartea soţiei tale, Rosalie. Când am văzut asta, intrând în camera ta într-una din seri, mi-am spus că şi eu sunt doar una dintre cele multe care au intrat în jocurile tale în perioadele în care nu erai cu soţia ta, de care, după toate aparenţele erai cu adevărat îndrăgostit. Te-am iubit atât de mult încât mi-a fost imposibil să îndur asta.

Sally se plimbă puţin de colo-colo pe mocheta groasă, dar tocurile o deranjau cumplit, în acel moment, astfel că se descălţă, furioasă.

Lyle se apropie de ea şi diferenţa de înălţime dintre ei i se păru de astă dată cu totul şi cu totul nesuferită.

Când el o cuprinse însă în braţe, Sally nu găsi forţa să se opună.

- Ce ai spus? Repetă, te rog.

- Ce să repet? întrebă ea, simţind că abia mai poate respira de emoţie, în braţele lui. Ce să repet? repetă ea privindu-l cu îndrăzneală în ochi. N-am de gând să-ţi spun din nou, Lyle, tot ce ţi-am spus.

- Nu tot ce mi-ai spus. răspunse el strângând-o cu putere în braţe.

- Lyle, te rog, încercă ea să se elibereze. Nu ştiu ce vrei să auzi din nou.

- Ai spus că m-ai iubit, înainte de a face descoperirea legată de Rosalie. Numele soţiei lui pe buzele pe care le iubise atât de mult, ar fi trebuit în mod normal, poate, să alunge şi ultima fărâmă de dragoste ce o avea pentru el. Dar nu se întâmplă aşa. O compasiune fără margini pentru suferinţa pe care o îndurase el cu atâţia ani în urmă, se instaură încet dar sigur

în inima ei.

Rosalie aparţinea trecutului, se gândi Sally, o fantomă, nu mai avea nimic dintr-o entitate vibrantă.

- De fapt? Ce mai contează? Nu mai e în viaţă, răspunse Sally pe un ton din care se ghicea că se resemnase cu faptele.

- Nu, nu mai e, răspunse încet Lyle şi se aplecă uşor asupra ei, privind-o mai bine în ochi. Am iubit-o, dar asta a fost cu mult, mult timp în urmă. I-am stat alături când a avut nevoie de mine.

- Si eu am nevoie de tine, răspunse Sally, înconjurându-i gâtul cu braţele şi lipindu-şi buzele de ale lui.

După câteva momente în care se pierduse cu totul, Sally îi spuse ca şi cum şi-ar fi revenit din visare şi-şi adusese aminte ceva foarte important.

- Se spune că eşti donjuanul catredei de limbă engleză din facultate. Câte femei au trecut până acum prin apartamentul tău?

- Niciuna.

Lyle îi cuprinse bărbia între degete şi-i ridică faţa spre el:

- Am căutat pe cineva ca tine. O fată pentru care să fiu prima dragoste.

Sally îşi plimbă degetele pe părul pieptului lui, pătrunzând cu dexteritate printre nasturi.

- Si Magda?

- Eşti geloasă?

- La nebunie.

Degetele lui atinseră încet linia senzuală a buzelor ei:

- Nu trebuie, spuse el cu toată seriozitatea. A avut nişte probleme cu soţul ei, un timp, dar acum e totul în deplină regulă. Howard fusese prietenul meu în facultate şi Magda n-a avut niciodată ochi pentru nimeni, în afara lui. Nici măcar pentru mine.

- Asta-i foarte bine, răspunse Sally, continuând să-l mângâie cu delicateţe. Dacă ar fi avut.ar fi intrat în conflict cu mine.

Lyle îi sărută uşor palma, ca un preludiu al bucuriilor pe care ea nu le cunoscuse niciodată.
A

- Nu vei avea aceste probleme cu mine,

iubito. în viaţa mea nu va mai fi loc pentru o altă femeie, răspunse el şoptit, mângâind-o cu delicateţe şi sărutând-o cu sărutări mici şi pline de căldură.

- E bine aşa, răspunse Sally, punându-i capul pe pieptul
ei.

Fură singurele cuvinte care-i veniră pe buze.

Sfârşit